

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 1 Ἰουλίου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 31

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τί πράγμα ;

— Δίχως νὰ μοῦ φέρνεται καμμιά ἀντίρρηση, κάθε βράδυ στὶς ἑννιά θὰ πηγαίνετε στὰ κρεβάτια σας.

Ἡ Μπέττυ δὲν φάνηκε καὶ τόσο ἐνθουσιασμένη, γιατί ἦταν ἀπὸ φυ-
σικοῦ τῆς ξενοχτίσια. Μὰ ἡ γιαγιά-
Τζένη ἦταν τόσο καλή, τόσο ὑπο-
χωρητικὴ σὲ ὅλα τὰλλα, πὺ δὲν θέ-
λησε νὰ τῆς ἀρνηθῇ τὴν πρώτη χά-
ρη πὺ τῆς ζήτησε.

Ὅσο γιὰ τὸν Τζάκ,
σ' αὐτὸν δὲν ἔκανε καμ-
μιὰ ἐντύπωση. Ἰσαμε
ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν
εἶχε ποτὲ τοῦ δικό του
κρεβάτι καὶ ἔτσι δὲν
εἶχε κι' ὠρισμένη ὥρα
πὺ ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ.
Ὡστόσο δὲν τοῦ ἦταν
εὐχάριστο νὰ κανονί-
ζῃ τὴ ζωὴ του μὲ τὶς ὥρες,
μὰ σκέφθηκε πὺς ἡ και-
νούργια τοῦ ζωὴ εἶχε
τόσα ἄλλα καλὰ, ὥστε
ἔπρεπε νὰ καταπιῇ χω-
ρὶς δυσφορία τὸ πικρὸ
αὐτὸ ποτήρι.

Ὅταν τὰ παιδιὰ ἀνέ-
βηκαν στὶς κάμαρές τους
ἡ κυρία Κίνσεϋ κάθησε
μονάχη τῆς καὶ σὺ
μυαλό τῆς γύριζαν καὶ
ξαναγύριζαν τὰ γεγο-
νότα ἐκείνης τῆς ἡμέ-
ρας:

— Εἶναι ἓνα πείρα-
μα, εἶπε σὺ τέλος. Ἐ-
να πολὺ ἐνδιαφέρον πεί-
ραμα καὶ δὲν βλέπω γιὰ
ποῖό λόγο δὲν θὰ πετύ-
χῃ. Ἐγὼ τουλάχιστον
θὰ κάνω ὅ,τι περνάει

ἀπὸ τὸ χέρι μου γιὰ νὰ συντελέσω
στὴν ἐπιτυχία του.

Κατέβηκε στὴν κουζίνα, μάζεψε
ὅλους τοὺς ὑπηρετές καὶ τὶς ὑπηρε-
τρίες, τοὺς εἶπε ὅ,τι αὐτὴ θὰ τοὺς
διευθύνῃ καὶ ὥρισε σὺν καθένα τὶς
δουλειὰς πὺ εἶχε νὰ κάνῃ. Ὅλοι ἔ-
δειξαν μεγάλη προθυμία καὶ σεβα-
σμὸ. Ὁ Πέτρος μάλιστα, πὺ εἶχε
περισσότερο θάρρος, δήλωσε πὺς ἂν
κανένας ἀπ' τοὺς ἄλλους ὑπηρετές,

ἄνδρας ἢ γυναῖκα, ἀμελοῦσε τὸ κα-
θῆκον τοῦ ἢ δὲν ἔδειχνε τὸν σεβασμὸ
πὺ ἔπρεπε στὴν κυρία Κίνσεϋ ἢ
στὴ μὲς Μπέττυ, θὰ εἶχε νὰ λογαρια-
στῇ μαζί του.

— Ἐγὼ θὰ τοὺς μάθω τρόπο! ἔ-
κανε μ' ἓνα ὕφος πὺ σήμαινε πολλὰ.

Ὑστερα μὲ προστατευτικὸ τόνο εἶ-
πε στὴν κυρία Κίνσεϋ, ὅ,τι ὅποτε ἤθελε
μποροῦσε νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ γιατί
αὐτὸς θὰ ἔκανε μονάχος του τὸν γύ-
ρο τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν εἶναι
ὅλες οἱ πόρτες κλειδωμένες καὶ ὅλα
τὰ παράθυρα κλειστά! κι' ἀκόμη θὰ
λάβαινε ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα

γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ
σπίτι ἀπὸ κλέφτες, ἀπὸ
πυρκαϊά, ἀπὸ πλημμύρα
κι' ἀπ' ὅλα τὰ κακὰ πὺ
μποροῦσε νὰ τοῦ τύχουν.

Ἔτσι ἡ κυρία Κίνσεϋ
ἀνέβηκε ἡσυχη στὴν
κάμαρά τῆς. Περνώντας
μπρὸς ἀπὸ τὴν κάμαρα
τοῦ Τζάκ μισάνοιξε τὴν
πόρτα καὶ εἶδε ὅ,τι τὸ
παιδί κοιμόταν βαθεῖα
καὶ ροχάλιζε μάλιστα.
Ὑστερα πέρασε ἀπ' τὴν
κάμαρα τοῦ μωροῦ. Κι'
ἐκεῖ βασίλευε ἀπόλυτη
ἡσυχία. Μὰ ὅταν μπῆκε
στὴν κάμαρα τῆς Μπέτ-
τυ καὶ πλησίασε τὸ κρε-
βάτι τῆς, εἶδε ὅ,τι τὸ
κοριτσάκι εἶχε τὰ μά-
τια τοῦ δλάνοιχτα καὶ
τὴν κοίταξε χαμογε-
λώντας.

— Ὅχι δά! ἔκανε ἡ
κυρία Κίνσεϋ. Ἐγὼ φαν-
ταζόμουν πὺς εἶχες με-
γάλη διάθεση νὰ κοιμη-
θῇς ὕστερα ἀπὸ τὴν κού-
ραση τῆς ἡμέρας, καὶ
σὲ βρῖσκω ξυπνητή!
Εἶναι γιατί σοῦ ἄφησαν
ἀνοιχτὲς τὶς γρίλλιες.

«Τί εὐχάριστο πρόγευμα!» (Σελ. 350, στ. β')

Πραγματικά ή πανσέληνος που έλαμπε στον ασυννέφιαστο ουρανό πλημμύριζε με το φως της την κάμαρα τόσο, που το παραμικρό αντικείμενο διακρινόταν ολοκάθαρα ώσαν να ήταν ημέρα.

— Θά τις κλείσω, είπε η κυρία Κίνσεϋ, και τότε θαποκοιμηθής.

— Όχι, σάς παρακαλώ, φώναξε το παιδί. Είμαι πολύ ώραία έτσι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου κοιτάζοντας όλα τα ώραία πράγματα που βρίσκονται στην κάμαρά μου. Αν οι γριλλίες ήταν κλειστές, δεν θα τα έβλεπα. Όταν τα χορτάσω, τότε θαποκοιμηθώ, έννοια σας!

Νομίζοντας ότι πιθανόν η Μπέττυ θα φοβόταν τους κλέφτες, η κυρία Κίνσεϋ έκρινε καλό να της ανακοινώσει όλα τα μέτρα που είχε λάβει ο Πέτρος.

Μά η Μπέττυ δήλωσε ότι δεν είχε κανένα φόβο και οι υπερβολικές αυτές προφυλάξεις την έκαναν μονάχα να γελάσει.

— Όχι, όχι, δεν φοβάμαι, επανέλαβε, μ' αν τυχόν κι' άκουγα κανένα κλέφτη, θαρχόμουν άμέσως να χωθώ στο κρεβάτι σας.

— Και βέβαια, παιδάκι μου. Έγώ θαφήςω, την πόρτα ανοιχτή. Και τώρα κοιμήσου, σάν καλό κοριτσάκι που είσαι.

Φαίνεται όμως πως η Μπέττυ είχε πάρει πολλά πράγματα να ιδεί και να θαυμάσει μέσα στην κάμαρά της. Γιατί πέρασε μια ώρα κι' ο ύπνος δεν είχε ακόμη έρθει.

Έξαφνα, άκουσε έναν έλαφρό θόρυβο. Σήκωσε το κεφάλι της, κοίταξε ένα γύρω στην κάμαρα, και μέσα στο φως του φεγγαριού είδε κάτι τι τρομακτικό! Τρέμοντας σύγκορμη αλλά συγκρατώντας τη φωνή που έτοιμαζόταν να βάλει, πήδησε απ' το κρεβάτι της κι' έτρεξε σάν τρελλή στην κάμαρα της κυρίας Κίνσεϋ.

— Γιαγιά, γιαγιά! φώναξε γεμάτη αγωνία σπρώχνοντας την πόρτα που η γριά κυρία είχε σύμφωνα με την υπόσχεσή της αφήσει μισάνοιχτη. Γιαγιά μου, φοβάμαι! Τόν είδα, σου λέω, τον είδα!..

— Ποῦ είναι, Μπέττυ; Ποῦ είναι; φώναξε η κυρία Κίνσεϋ. Έλα γρήγορα, έλα κοντά μου, κοριτσάκι μου! Τόν είδες;

— Ναί, γιαγιά μου, έκανε τρέμοντας η Μπέττυ. Στην κάμαρά μου! Και χώθηκε στο κρεβάτι της κυρίας Κίνσεϋ, που κι' εκείνη είχε παγώσει από τον τρόμο της και έτρεμε σάν να είχε ρίγος.

— Δεν φωνάζουμε τον Πέτρο; Έκανε ενώ τα δόντια της χτυπούσαν.

Έχασαν να τον ρωτήσω ποῦ κουδούνι πρέπει να χτυπήσω για να τον ειδοποιήσω πως ο κλέφτης...

— Μά, γιαγιά! φώναξε η Μπέττυ. Δεν είδα κανέναν κλέφτη! Έγαν παντικό είδα!

— Έγαν παντικό! Είσαι τρελλή, παιδί μου, να κάνεις τόσο φασαρία για ένα παντικό. Πόσο με τρόμαξες!

— Με συγχωρείτε, με συγχωρείτε πολύ, δεν το ήθελα, είπε το κοριτσάκι μετανοιωμένο. Αλλά σάς παρακαλώ, κάνετε μου τη χάρη: Αφήστε με να μείνω στο κρεβάτι σας. Δεν μου κάνει καρδιά να γυρίσω στην κάμαρά μου ένωση βρίσκεται εκεί μέσα ο παντικός. Καλύτερα ναδλεπα μπροστά μου ένα λιοντάρι.

— Αφού έχεις τέτοιο τρόπο για τους παντικούς, μείνε, παιδί μου, είπε η κυρία Κίνσεϋ. Προσπάθησε μονάχα να κοιμηθής.

Πραγματικά η Μπέττυ δεν άργησε να αποκοιμηθής και σε λίγο η γαλήνη και η ήρεμία βασιλεύαν σ' ολόκληρο το Ντένιστον.

Το άλλο πρωί ο Τζάκ έμαθε την ιστορία του «κλέφτη» της Μπέττυ και γέλασε με την καρδιά του. Όσο για τον Πέτρο, αυτός μόλις την άκουσε, ξεκίνησε για το Γκρήνμπορου και γύρισε πίσω ύστερα από μια ώρα φέροντας μαζί του πέντε-έξη είδων φάνες και δόκανα και επί πλέον ένα γάτο, ένα μεγαλοπρεπέστατο και υπέροχο γάτο που δεν άργησε να γίνη ο αγαπημένος των τριών παιδιών. Ύστερα από πολλές συζητήσεις για το ώραϊτερο όνομα, αποφάσισαν στο τέλος να τον βαφτίσουν Τόμπυ. Κι' ο ώραϊος Τόμπυ στρώθηκε από την ίδια μέρα στο κούνι και τέτοια αλύπητη καταδίωξη έκανε στους παντικούς, ώστε ούτε ένας «κλέφτης» με τέσσερα ποδάκια δεν παρουσιάστηκε ξανά ποτέ στην κάμαρα της Μπέττυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' Η Θεραπεία του Τζάκ

Η ζωή στο Ντένιστον είχε μπει στον κανονικό της δρόμο κι' η μόνη διαφορά ήταν ότι ο Τζάκ και η Μπέττυ είχαν πολύ μεγαλύτερη έλευθερία απ' όση έχουν τα περισσότερα παιδιά στην ηλικία τους.

Η κυρία Βάν Κούρτ και η κόρη της έρχονταν τακτικά για να ιδούν τη μικρή τους φίλη και να της δώσουν τις συμβουλές τους, όποτε παρουσιαζόταν κάποια ανάγκη. Κι' εκείνη όμως πήγαινε κι' επισκεπτόταν τους φίλους της και τους διασκεδάζε με την χαριτωμένη φλυαρία και με την εξιστόρηση όλων των μικροπεισοδίων της καθημερινής ζωής της. Φυσικά δεν παρέλειπε να τους

διηγηθής το πάθημά της με το ποντίκι και με τον άνελκυστήρα. Το πρώτο προκάλεσε το χαμόγελο της μίς Μάργκαρετ και τα ειρωνικά σχόλια του Ριχάρδου. Το δεύτερο όμως τους έκανε όλους να τρομάξουν σοβαρά.

— Για πρώτη φορά, φτηνά την γλύτωσες, είπε η μίς Μάργκαρετ. Είσαι συχνά πολύ ασυλλόγιστη, μικρούλα μου. Έλπίζω όμως ο κίνδυνος που πέρασες να σου έβαλε μυαλό και το πάθημα να σου γίνη μάθημα. Τρέμω ολόκληρη όταν σκέπτομαι τί μπορούσες να πάθης.

Χάρης στην βοήθεια της οικογενείας Βάν-Κούρτ η Μπέττυ κανόνισε και το ζήτημα των σπουδών της.

Ύστερα από «σοβαρή σκέψη» όπως είπε η ίδια, η Μπέττυ προτίμησε να μὴν πάρη έσωτερική δασκάλισσα στο σπίτι της. Η ιδέα να βάλει μέσα στην «οικογένειά» της μια ξένη, μια παρείσακτη, δεν της ήταν ευχάριστη. Έτσι οι φίλοι της της βρήκαν έναν καθηγητή ο οποίος ανέλαβε να κάνει μάθημα σ' αυτήν και στον Τζάκ. Η βιβλιοθήκη έγινε σπουδαστήριο και πλουτίστηκε με μαθητικά βιβλία, γεωγραφικούς χάρτες, και απαραίτητα σχολικά όργανα και ο κύριος Μίξον — έτσι ονομαζόταν ο καθηγητής — μπόρεσε σε λίγο ναρχίση τα μαθήματα.

Μ' όλο που δεν άργησε να φθάσει η εποχή των διακοπών ο Τζάκ και η Μπέττυ προτίμησαν να μὴν διακόψουν τα μαθήματά τους. Άλλωστε, όπως έλεγε η Μπέττυ, η ζωή τους ως τότε — όσον άφορούσε τα μαθήματα, τουλάχιστον — δεν ήταν παρά διαρκείς διακοπές. Κι' έπειτα δεν ήταν ολόκληρη η ημέρα τους άφιερωμένη στη μελέτη. Το πρωί ήταν βέβαια διατεθειμένο για τα μαθήματα. Μά το απόγευμα το περνούσαν το περισσότερο στον κήπο, διασκεδάζοντας με διάφορα παιχνίδια, με κρίκετ, με τέννις, με γκόλφ και όλα τα σχετικά που ένθουσιάζουν τον καθένα που έχει έγγλέζικο αίμα στις φλέβες του.

Χάρης στις σχέσεις της κυρίας Βάν-Κούρτ τα δυο παιδιά είχαν σχηματίσει μια μικρή συντροφιά από αγόρια και κορίτσια της ηλικίας τους. Αυτό έγινε με αρκετά μεγάλη δυσκολία, γιατί και οι δυο τους γνώριζαν πολύ καλά να διαβάζουν την ψυχή των άλλων, κι' ένα κορίτσι ή ένα αγόρι που θα τους έκανε τον άκατάδεκτο ή θα τους θεωρούσε κατωτέρους τους δεν θα ήταν ποτέ εύπρόσδεκτο στο Ντένιστον.

Όστόσο, καμιά δωδεκαριά κορί-

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

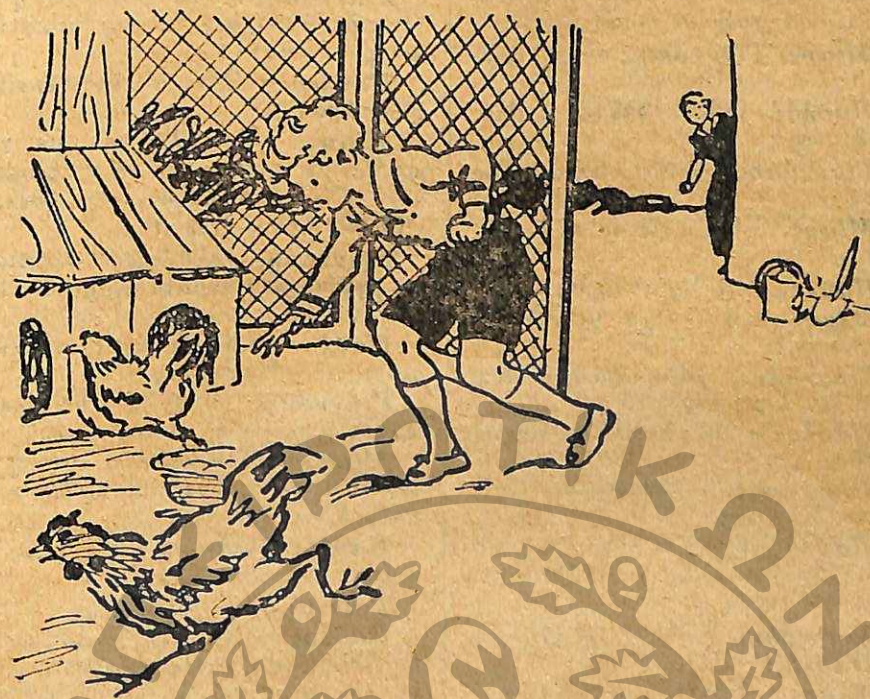
ΛΑ'.

— Τί έπαθαν οι κόττες μου και δε γεννούν; έλεγε και ξανάλεγε η γιαγιά. Πέρσι, αυτόν τον καιρό, έκαναν αυγά πλήθος. Φέτος ούτε τα μισά. Κι' όμως τρώνε κι' είναι πολύ καλά στην υγεία τους. Το περίεργο είναι που καθεμέρα τις άκούω και να καθαρίζουν. Πώς καθαρίζουν χωρίς να γεννούν;

Μια μέρα όμως, που η γιαγιά πήγε να επιθεωρήση το κοττέτσι, είδε χάμο τσώφλια.

— Μπά! άπόρησε: οι κόττες μου σπάζουν τ' αυγά τους; Γι' αυτό δε βρίσκω τώρα πολλά; Πρέπει να παραφυλάξω, να ιδώ τί συμβαίνει.

Τ' άλλο πρωί, μόλις σηκώθηκε, βγήκε στην αυλή και κούφτηκε στο πλυσταριό. Από κει μπορούσε να βλέπη το κοττέτσι. Δεν περίμενε πολύ: Μια μορφή γνωστή της παρουσιάζεται άξαφνα και προχωρεί στο κοττέτσι με τις μύτες των ποδιών. Είναι ο Πετράκης! Παίρνει μάνι-μάνι τρία αυγά, τα βάζει στο καπέλλο του, και πάει και κάθεται στο μπάγκο, κάτω

Φυσικά η αναπηρία του Τζάκ τον κρατούσε μακριά από τα περισσότερα παιχνίδια: μά έπαιζε βόλους και ίδιως τραβούσε κουπί καλύτερα απ' όλα τάλλα αγόρια. Ύστερα, είχε την έλπίδα πως κάποια μέρα θα μπορούσε κι' εκείνος να μετρηθής μαζί τους σ' όλα τα παιχνίδια, και να τρέχη και να πηδάη έλεύθερα όπως όλα τάγόρια της ηλικίας του.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΕΣ

Σε χώρες μακρινές και χιονισμένες, Μέσα στα κρύα και τάρυχα δωμάτια, Ό, πόσα δακρυσμένα ώραία μάτια Κι' ό, πόσες κεφαλές θλιβή γεμμένες!

Δροσάτες κόρες, τώρα άρρωστημένες, Ψυχές συντριμμία και καρδιές κομμάτια Έσείς που όνειρευόσαστε παλάτια Στοῦ Χάρου τά κρεβάτια ξαπλωμένες.

Άπ' τ' άνοιχτό παράθυρο θωρείτε Μικρό κομμάτι έσπαστο ούρανού, Και νοιώθετε ένα σάλεμα του νοῦ

Για την Πατρίδα πιά που δε θα δήτε, Γι' αυτούς που θα θρηνησουν εκεί κάτω Το μήνυμα σάν πάρουν του θανάτου.

ΜΑΡΙΚΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

απ' την άψηλή άκακία. Εκεί παίρνει το έν' αυγό, το τρυπά με μια καρφίτσα και το ρουφά με όλοφάνερη ευχαρίστηση. Με τον ίδιο τρόπο ρουφά και τάλλα δυό. Έπειτα παίρνει τ' άδειανά τσώφλια και τα πετά σ' ένα σωρό άχερα που είν' εκεί κοντά, φροντίζοντας κιόλα να τά σκεπάση για να μη φαίνονται. Όλ' αυτά η γιαγιά τα είδε καλά.

— Σας άδικόβαλα, κοττούλες μου, λέει μέσα της μόνο να ιδούμε τώρα πως θα τιμωρηθής ο άγνοκληφτάκος.

Το μεσημέρι, στο τραπέζι, καθένας έχει μπροστά του από ένα αυγό μέσα σε αυγοθήκη. Τα σπάζουν όλοι. Σπάσει κι' ο Διχουδάκης το δικό του. Μπά! είναι άδειο.

— Έτυχε, του λέει η γιαγιά. Να έν' άλλο.

Σπάσει και το δεύτερο: τα ίδια: Κοιτάζει τους άλλους που βουτούν το ψωμί τους στα γεμάτα τους αυγά κι' άπορεί. Μά τί συμβαίνει;

Τότε η μαμμά του δίνει και τρίτο αυγό.

— Σπασ' το κι' αυτό να ιδούμε, θα λυθούν τα μάγια;

Άλλά τα μάγια δεν λύνονται: Και το τρίτο αυγό είναι τσώφλι μονάχο!

— Μά τί αυγά είν' αυτά; φωνάζει με θυμό ο Πετράκης.

— Πώς; δεν τά γνωρίζεις: του άπαντά ήσυχα-ήσυχα η γιαγιά. Εί-

ναι τὰ τρία αὐτὰ πού ρούφηξες σήμερα τὸ πρῶτ' στὸ μπάνιο, κάτω ἀπ' τὴν ἀκακία.

Τώρα πιά ὁ Λιχουδάκης καταλαβαίνει. Κλαίει, μετανοῖνει, ζητεῖ συχώρηση κι' ὑπόσχεται πὼς δὲν θὰ τὸ ξανακάνῃ, ὅπως πάντα. . . Νὰ ἰδοῦμε ὅμως, αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσή του ; . .

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΠΑΓΛΟΣ, 12 χρονῶν
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, 10 χρονῶν
ΜΙΜΗΣ, 9 χρονῶν
ΝΙΚΟΣ, 7
ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ἀδελφία

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Ὁ Γιάννης κι' ὁ Μίμης διαβάζουν μέσα σὶς δωμάτιό τους. Βραδιάζει. Χτυπάει ἡ πόρτα).

Γιαννάκης. — Ἐμπρός !

(Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ὁ Παῦλος. Μόλις τὸν βλέπουν τὰ δυὸ ἀδελφάκια, τρέχουν κοντὰ του.)

Μίμης, Γιαννάκης, συγχρόνως. — Καλῶς τὸν Παῦλο !

Παῦλος. — Καλησπέρα, παιδιά. Διαβάσατε ;

Γιαννάκης. — Ναί, τελειώνουμε τώρα.

Μίμης. — Θὰ πᾶμε νὰ παίξουμε, Παῦλο ;

Παῦλος. — Γι' αὐτὸ ἤρθα.

Μίμης. — Καὶ εἶχα μιὰν ὄρεξη γιὰ παίξιδο . . .

Γιαννάκης, χαμαγελάει. — Καὶ πότε δὲν ἔχεις ἐσύ ;

Παῦλος. — Ἐ, μὰ εἶναι καὶ μικρὸς ἀκόμη . . .

Γιαννάκης. — Μικρότερος εἶναι ὁ Νίκος κι' ὅμως . . .

Παῦλος, κοιτάζει γύρω του σὰν ν' ἀναζητῇ κάποιον. — Ἀλήθεια, ποῦ εἶναι ὁ Νίκος ;

Γιαννάκης. — Δὲν καταλαβαίνεις ;

Παῦλος. — Ὁχι.

Μίμης. — Κοντεύει νὰ νυχτώσῃ.

Παῦλος. — Ἐ, καὶ τί μ' αὐτό ;

Γιαννάκης. — Φοβάται.

Παῦλος, ἐκπληκτός. — Τί φοβάται ;

Γιαννάκης. — Ξέρω κι' ἐγώ ; Τὸ κάθε τί.

Παῦλος — Περίεργο πράγμα !

Μίμης. — Ἀπὸ μικρὸς ἦταν φοβιστάρης, ἀλλὰ τώρα τελευταῖα παράγινε.

Γιαννάκης. — Φοβάται νὰ μείνῃ μόνος του, τινάζεται ἐπάνω ἔταν ἀκούσει καὶ τὸν παραμικρὸ κρότο, κι' ἔταν βραδυάζει δὲν βγαίνει μὲ κανένα τρόπο ἀπὸ τὸ σπῆτι. Φοβάται, λέει, τὰ φαντάσματα . . .

Παῦλος. — Τὰ φαντάσματα ;

Μίμης. — Ναί.

Παῦλος. — Μὰ καλὰ, ποῖος τοῦ ἔβαλε τέτοιες ἰδέες στὸ μυαλό του ;

Γιαννάκης. — Ὅταν ἦταν μικρὸς,

εἶχαμε μιὰ ὑπνέτρια, ποὺ τοῦλεγε παραμύθια γιὰ νὰ τὸν κοιμήσῃ. Κι' ἐπειδὴ ὁ Νίκος μας ἦταν ἀτακτός, τὸν φοβέριζε μὲ στοιχεῖα καὶ ἱε φαντάσματα, «γιὰ νὰ τὸν συμμορφώσῃ» καθὼς ἔλεγε. Κι' ἀπὸ τότε τοῦ ἔμεινε ὁ φόβος.

Παῦλος. — Εἶναι κακὸ αὐτό.

Γιαννάκης. — Μήπως δὲν τοῦ τὸ λέμε ;

Μίμης. — Κι' ὁ μπαμπὰς κι' ἡ μαμὴ κάθε μέρα τὸν μαλλώνουν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀκούει κανένα.

Γιαννάκης. — Τοῦ κόλλησε ἡ ἰδέα πὼς ὑπάρχουν παντοῦ στοιχεῖα καὶ φαντάσματα . . .

Παῦλος. — Ὡστε γι' αὐτὸ δὲν εἶν' ἐδῶ τώρα ;

Μίμης. — Ναί. Τοῦ εἶπαμε νὰ κατέβουμε στὸν κήπο νὰ παίξουμε, ἀλλ' οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ δὲν ἤθελε.

«Τέτοια ὦρα ;» μᾶς εἶπε.

Γιαννάκης, γελώντας. — Φοβάται μὴ βγοῦνε φαντάσματα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα.

Παῦλος. — Κι' ὅμως, Γιαννάκη, δὲν εἶναι γιὰ νὰ γελάς.

Γιαννάκης, σοβαρά. — Τὸ ξέρω, Παῦλο μου, μὰ τί νὰ τοῦ κάνω ;

Μίμης. — Τοῦ κόλλησε αὐτὴ ἡ ἰδέα τόσο καλὰ, ὥστε τίποτα δὲν τοῦ τὴ βγάζει . . .

Παῦλος, σκεπτικά. — Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ προσπαθήσετε.

Γιαννάκης. — Μὰ πὼς ;

Παῦλος. — Νὰ τὸν κατεδάξατε, παραδείγματος χάριν, στὸν κήπο καὶ νὰ τοῦ δείχνατε ὅτι δὲν ὑπάρχουν πουθενὰ στοιχεῖα καὶ φαντάσματα. Πὼς τὴν ἡμέρα δὲν φοβάται ;

Γιαννάκης. — Τὴν ἡμέρα, λέει, δὲν βγαίνουν τὰ φαντάσματα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὰ βλέπουμε . . .

Μίμης. — Γιὰ τὴ νύχτα ὅμως εἶναι σίγουρος. (Γελάει).

Παῦλος. — Ἄν ἔλεπε ὅτι καὶ τὴ νύχτα δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα ;

Γιαννάκης. — Ἀστείευσαι, Παῦλο ; Δὲν τὸν ξέρεις φαίνεται καλὰ τὸ Νίκο μας. Γιὰ ἔλον τὸν κόσμο δὲν θὰ τὸν καταφέρῃς νὰ κατέβῃ νύχτα στὸν κήπο.

Παῦλος. — Μὰ δὲ θὰ κατέβῃ μὲ νάχους του.

Μίμης. — Τὸ ἴδιο κάνει. Αὐτὸς φοβάται καὶ μὲ συντροφιά ἀκόμα.

Παῦλος, σκεπτικά λίγο. — Τότε πρέπει νὰ τοῦ κάνετε κάτι ἄλλο . . .

Γιαννάκης, Μίμης, συγχρόνως. — Τί ;

(Ὁ Παῦλος δὲν προφταίνει ν' ἀπαντήσῃ. Ἀκούγεται ἀπὸ μέσα ἡ φωνὴ τοῦ Νίκου.)

Νίκος, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ἄλλη κάμαρα. — Γιαννάκη, Μίμη, αὐτοῦ εἰσαάστε ;

Γιαννάκης. — Ναί, Νίκο. Εἶναι . . .

Παῦλος, κάνοντάς του νόημα καὶ μὲ σιγανή φωνή. — Μὴν τοῦ πῆς πὼς εἶμαι κι' ἐγὼ ἐδῶ. Ἐχω τὸ λόγο μου.

Γιαννάκης, κατανεύει. — Εἶναι, κι' ὁ Μίμης μαζί μου.

Παῦλος, μὲ τὴν ἴδια σιγανή φωνή. — Πέστε του νᾶρθῃ.

Μίμης, φωνάζει. — Ἐλα, Νίκο, μαζί μας.

Νίκος, ἀπὸ μέσα. — Ἐρχομαι.

Γιαννάκης, πρὸς τὸν Παῦλο μὲ χαμηλὴ φωνή. — Γιατί δὲν θέλῃς νὰ τοῦ πῶς εἶσαι κι' ἐσύ ἐδῶ ;

Παῦλος. — Κάτι σκέφτηκα. Θὰ κρυφτῶ ὡς ποὺ νᾶρθῃ . . . Θὰ ἰδῇτε. (Ἀνοίγει τὴν πλατὴν πόρτα καὶ κρύβεται.)

Μίμης. — Τί πάει νὰ κάνῃ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο ;

Γιαννάκης. — Ξέρω κι' ἐγώ ; Τώρα θὰ ἰδοῦμε . . .

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Ἡ πόρτα τοῦ βάνους ἀνοίγει καὶ μπαίνει ὁ Νίκος μέσα. Χλωμός, κοιτάζει μὲ βλέμμα φοβισμένο γύρω του.)

Νίκος. — Μονάχοι σας εἰστε ;

Γιαννάκης. — Ναί.

Νίκος. — Καὶ τί κάνετε ;

Μίμης. — Διαβάζαμε.

Νίκος. — Γιατί δὲν ἀνάθετε φῶς ;

Γιαννάκης. — Ἐτοιμαζόμαστε νὰ κατέβουμε στὸν κήπο νὰ παίξουμε.

Ἐρχεσαι ;

Νίκος. — Μονάχοι σας εἰστε ;

Γιαννάκης. — Ναί.

Νίκος. — Καὶ τί κάνετε ;

Μίμης. — Διαβάζαμε.

Νίκος. — Γιατί δὲν ἀνάθετε φῶς ;

Γιαννάκης. — Ἐτοιμαζόμαστε νὰ κατέβουμε στὸν κήπο νὰ παίξουμε.

Ἐρχεσαι ;

Νίκος. — Μονάχοι σας εἰστε ;

Γιαννάκης. — Ναί.

Νίκος. — Καὶ τί κάνετε ;

Μίμης. — Διαβάζαμε.

Νίκος. — Γιατί δὲν ἀνάθετε φῶς ;

Γιαννάκης. — Ἐτοιμαζόμαστε νὰ κατέβουμε στὸν κήπο νὰ παίξουμε.

Ἐρχεσαι ;

Η ΧΡΥΣΗ ΧΗΝΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ζοῦσαν σ' ἕνα χωριὸ τρία ἀδελφία μὲ τὴ μάνα τους.

Τὸ μικρότερο, ὅπως ἦταν μικροκαμωμένο καὶ ἀδύνατο τὸ φώναζαν ὅλοι **Πιτσιρῖκο**. Δὲν ἦταν οὔτε κακὸ, οὔτε κουτὸ καὶ ἀδίκαια τὸ κακομεταχειρίζονταν τὰλλα τοῦ δυὸ ἀδελφία καὶ τὸ κοροϊδεύαν. Ἦταν τὸ περιφρονημένο παιδί τοῦ σπιτιοῦ.

Μιὰ μέρα ἡ μάνα τους ἤθελε νὰ βάλῃ πλύση, καὶ δὲν εἶχε ξύλα νὰ ψῇ φωτιά γιὰ νὰ ζεστάνῃ τὸ νερό.

Ὁ μεγαλύτερος λέει τότε :

— Ἐγώ, μάνα, θὰ πᾶω νὰ σοῦ φέρω ξύλα.

Ἡ μάνα τοῦ ἀπὸ βραδὺς τοῦβαλε μέσ' τὸ δισάκκι τοῦ ἕνα μεγάλο κομμάτι, σὸτόπητα, φρεσκοφουρισμένο ψωμί, τυρὶ φρέσκο καὶ μιὰ μπουκάλια γλυκὸ κρασί γιὰ νὰ βάλῃ δύναμη.

Πρῶτ' πρῶτ' σηκώθηκε, πήρε τὸ δισάκκι μὲ τὰ φαγιά καὶ τὸ τσεκούρι τοῦ κι' ἔφυγε.

Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε συναντήθηκε μ' ἕνα γεροντάκι ποὺ τοῦ ζήτησε γιὰ ἐλεημοσύνη λίγο ψωμάκι.

Αὐτὸς ὁ ἔξυπνος ὅμως τοῦ ἀρνῆθηκε, μὲ τὴν πρόφασιν πὼς δὲν ἔχει ἀρκετό, οὔτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

— Λίγο ἔχω, τοῦ λέει, ποὺ δὲν σώνει οὔτε γιὰ μένα, ἔπειτα καὶ βιάζομαι πολὺ, γιὰ τὴν πῆρε ἡ μέρα.

Εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρήκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι τοῦ. Ἀδίκαια ὅμως παιδεύονταν γιὰ τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια τοῦ καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα !

μη, τὸ δένδρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε κι' αὐτὸς τὰ χέρια τοῦ, καὶ γύρισε τὸ βράδυ σπῆτι τοῦ χωρὶς ξύλα !

Καθὼς φαίνεται τὸ γεροντάκι, ποὺ τόσο τὸ περιφρόνησαν, εἶχε τὴ δύναμη νὰ τοὺς κάνῃ νὰ μὴ μπορο

Κάποια ώρα γύρισε πίσω του να ιδῇ τὸ γεροντάκι, καὶ τὸ γεροντάκι εἶχε χαθῇ!

Ὁ **Πιτσιρίκος** ἀκολούθησε τὶς συμβουλὲς τοῦ γέροντος καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγα κτυπήματα, τὸ δέντρο ἔγειρε, ἔσκασε κοντὰ στὴ ρίζα καὶ ξεπετάχτηκε ἀπὸ μέσα μιὰ δλόχρυση χήνα!

Μὲ τί χαρὰ ὁ **Πιτσιρίκος** πέταξε κάτω τὸ τσεκούρι, πῆρε ἀγκαλιὰ τὴ χήνα, ἀλλ' ἀντὶ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριό, σπίτι του, πῆγε νὰ κοιμηθῇ σ' ἓνα κοντινὸ χάνι, μὲ τὸ σκοπὸ τὸ πρῶτ' νὰ τραβήξῃ γιὰ τὴν πολιτεία καὶ νὰ πουλήσῃ τὴν δλόχρυση χήνα!

Ὁ χανιτζῆς εἶχε τρεῖς κόρες. Αὐτὲς ἄμα ξημέρωσε καὶ ξύπνησαν, εἰδαν τὴ χρυσή χήνα, καὶ σκέφθηκαν νὰ τραβήξῃ κάθε μιὰ ἓνα χρυσὸ φτερετὸ νὰ στολισθοῦν! Καθὼς ἔκοψε ἡ πρώτη τὸ φτερό, τὸ χέρι της κόλλησε ἐπάνω στὸ φτερό καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ βγάλῃ.

Πῆγε καὶ ἡ δεύτερη καὶ ἡ τρίτη καὶ κόλλησαν καὶ αὐτὲς!

Ὁ **Πιτσιρίκος** ἄμα εἶδε αὐτὰ τὰ πράγματα, ἔρπαξε τὴ χήνα γιὰ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τραβοῦσε ξωπίσω του καὶ τὰ τρία κορίτσια τοῦ χανιτζῆ, ποὺ ἀθέλητα τὸν ἀκολουθοῦσαν ὅπου καὶ νὰ πήγαινε!

Τώρα περνοῦνε μιὰ πλατεία! Ἐνας παπᾶς, ποὺ εἶχε τελειώσει τὴ λειτουργία του καὶ πήγαινε σπίτι του, εἶδε τὸ περίεργο θέαμα, κι' πλησίασε μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τραβήξῃ τὰ τρία κορίτσια, ποὺ τὰ γινώριζε, γιὰ νὰ τὰ στείλῃ στὸ σπίτι τους. Κόλλησε ὅμως κι' αὐτὸς καὶ ἔτρεχε, ξωπίσω ἀπὸ τὴν συνοδεία!

Ὁ κανδυναλάφτης πῆγε νὰ γλυτώσῃ τὸν παπᾶ καὶ κόλλησε κι' αὐτὸς καὶ ἔτρεχε πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Δυὸ ἄλλοι ἐργατικοὶ μεγάλωσαν τὴν ἀστεία αὐτὴ ἀλυσίδα τῶν κολλημένων ἀνθρώπων ποὺ ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ τὸν **Πιτσιρίκο** καὶ τὴ χήνα του.

Πηγαίνοντας φθάσανε στὴν πολιτεία, καὶ ὁ κόσμος τοὺς κοίταζε μιὰ στιγμή ξαφνιασμένος καὶ ὕστερα ἔσκαζε στὰ γέλια!

Στὴν πολιτεία αὐτὴ βασιλεὺς ἦναι βασιλιάς ποὺ εἶχε μιὰ κόρη μονακριβὴ καὶ πεντάμορφη, μὰ πολὺ μελαγχολικὰ. Δὲν γελοῦσε ποτέ της!

Ὅλοι οἱ γιατροὶ ποὺ ἔφερε ὁ βασιλιάς ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν γιαιτρέψουν καὶ νὰ τὴν κάνουν νὰ γελάσῃ. Ὁ βασιλιάς εἶχε ἀπελπισθῇ καὶ στὴν ἀπελπισία του ἔβγαλε μιὰ διαταγή, ποὺ ἔλεγε:

— Ὅποιος μπόρῃ καὶ γιαιτρέψῃ τὴ κόρη μου καὶ τὴν κάνῃ νὰ γελάσῃ, θὰ τοῦ τὴ δώσω γιὰ γυναῖκα του καὶ

θὰ τοῦ χαρίσω τὸ μισὸ βασιλείο μου.

Ἐκείνῃ τὴν ἡμέρα, ποὺ ἔφθασε στὴν πολιτεία ὁ **Πιτσιρίκος**, ἡ βασιλοπούλα καθόταν ὅπως πάντα, στὸ παράθυρο τοῦ παλατιοῦ μελαγχολικὴ, ἀμίλητη κι' ἀγέλαστη, ἀλλ' ἄμα εἶδε τὴν ἀστεία συνοδεία τοῦ **Πιτσιρίκου**, ἔσκασε κατὶ γέλια, μὰ κατὶ γέλια, ποὺ τράνταξαν τὸ παλάτι καὶ σκόρπισαν τὴν χαρὰ γύρω της.

Ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπηρέτες τρέξανε στὸ βασιλεῖο νὰ τοῦ δώσουν τὴ χαρμόσυνη εἴδηση.

Ὁ βασιλιάς ἔτρεξε ἀμέσως, τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ἀγκάλιασε τὴν κόρη του, τὴ φιλοῦσε χωρὶς νὰ μπο-

ρῆσῃ νὰ βγάλῃ μιλιὰ! Εἶδε κι' ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ παλατιοῦ τὴν ἀστεία συνοδεία καί, κρατώντας τὸν λόγο του, φώναξε τὸν **Πιτσιρίκο** στὸ παλάτι.

Ἄμα ὁ **Πιτσιρίκος** πάτησε τὸ κατώφλι τοῦ παλατιοῦ, ξεκόλλησαν ὅλοι οἱ παρατρεχάμενοι καὶ μπῆκε μόνος του μὲ τὴ χήνα, καὶ τὴ χάρισε στὴ βασιλοπούλα.

Ὁ βασιλιάς κράτησε τὸν **Πιτσιρίκο** στὸ παλάτι, τὸν σπούδαζε, κι' ἄμα μεγάλωσε κι' ἐκεῖνος καὶ ἡ βασιλοπούλα, τοὺς πάντρεψε καὶ ζήσανε αὐτοὶ καλὰ καὶ μεῖς καλύτερα.

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικόν)

ΦΑΚ

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶχε περάσει σχεδὸν ἓνας μῆνας ποὺ ὁ Γιάννης ζοῦσε στὴν ἐπαυλὴ τοῦ πλοιάρχου Φουρβιέρ, ὅταν ἓνα ἀπόγευμα ὁ πατέρας τῆς Σούζης, ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸ πρῶτ' μαζί μὲ τὸν γιαιτρό, κατέδρασε στὸ πάρκο καὶ φώναξε τὰ παιδιὰ ποὺ ἐπαιζαν στὰ χόρτα.

Παραξενεμένοι ἀπὸ τὴν πρόσκληση αὐτὴ, ὁ Γιάννης καὶ ἡ Σούζη ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Λουίζα. Μὰ μόλις εἶχαν κάνει λίγα βήματα, ὅταν ὁ μικρὸς μοῦτσος σταμάτησε κατὰ χλωμὸς κι' ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν καρδιά του.

Πίσω ἀπὸ τὸν γιαιτρό Ντερίδ ὁ μικρὸς εἶχε διακρίνει μιὰ μορφή πολὺ γνωστὴ του δυστυχῶς! Τὴ μορφή

τοῦ θεοῦ του, τοῦ Μαθιὸς Μπρινιόν.

Κατατρομαγμένος, μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, ἄφησε μόνῃ τὴν Σούζη, ποὺ τὰ εἶχε χάσει καὶ ἔτρεξε κι' ἐπὶ τὸν ἀγκυλιὰ τοῦ γιαιτροῦ, ξεσπώντας σὲ λυγμούς.

— Γιάννη, Γιαννάκη, προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ ὁ γιαιτρός χαϊδεύοντάς τον τρυφερά, μὴν δειλιάζῃς, παιδί μου, ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ σὲ ξεχάσουμε.

— Γιάννη, εἶπε τότε μὲ σοβαρὴ φωνὴ ὁ κύριος Φουρβιέρ. Ἦρθε ἡ στιγμή, παιδί μου, γιὰ νὰ μᾶς ἀποδείξῃς ὅτι θέλῃς πραγματικὰ μὲ τὴν καρδιά σου νὰ γίνῃς ἀνθρώπος σωστός. Ἐχε θάρρος, μικρέ μου. Ὁ Θεὸς μάρτυς ὅτι κι' ὁ φίλος μου κι' ἐγὼ θὰ θέλαμε νὰ σὲ κρατήσουμε

κοντὰ μᾶς γιὰ πάντα. Μὰ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε παρὰ φίλοι σου. Ἐνας ἄλλος ἔχει περισσοτέρως δικαιώματα ἐπάνω σου, καὶ σύμφωνα μὲ τὰ δικαιώματα αὐτὰ ἔχει τὴν ἀπαίτηση νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς. Μᾶς ἔδωσε ὅμως τὴν ὑπόσχεση, ὅτι στὸ μέλλον ἡ ζωὴ σου θὰ εἶναι πολὺ καλύτερη ἀπ' ὅ,τι ἦταν ἴσαμε τώρα. Ἐπειτα, θὰ βλέπομαστε συχνά. Δὲν χωριζόμαστε γιὰ πάντα. Λοιπὸν μὴ χάνῃς τὸ κουράγιό σου.

Ὁ Γιάννης ὅμως ἔκλαιγε ἀπαρηγό-

ρητα καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰποχωριστῇ τὸν γιαιτρό ποὺ τὸν κρατοῦσε σφιχτὰ ἀγκαλιασμένον.

Ὁ κύριος Φουρβιέρ θέλησε νὰ δώσῃ ἓνα τέλος σ' αὐτὴ τὴ θλιθερὴ σκηνή.

— Πὲς ἀντίο στὸν φίλο σου, Σούζη, ἔκανε γυρίζοντας στὴν κόρη του. Μᾶς φεύγει.

— Μᾶς φεύγει; εἶπε ἡ μικρὴ μὲ θλιθερὴ ἐκπληξη.

— Ἐ, τί νὰ γίνῃ, ἀρχοντοπούλα μου; ἔκανε ὁ Μαθιὸς Μπρινιόν προχωρώντας ἓνα βῆμα. Ὁ Γιάννης εἶναι ἀνεψιός μου κι' ἦρθε νὰ τὸν πάρω μαζί μου. Αὐτὸ εἶναι τὸ σωστό, κι' ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ. Ἐλα, Γιάννη, πὲς ἀντίο, πὲς κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς περιποιήσεις ποὺ σοῦ κάνανε κι' ἐμπρός, δρόμο!

Ἐμπρός, δρόμο!

Αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις προξένησαν μιὰ παράξενη ἐντύπωση στὸν Γιάννη. Τοῦ φάνηκε ὡσάν ἡ μισητὴ φωνὴ τοῦ θεοῦ του νὰ τὸν ξυπνοῦσε ἀπὸ ἓνα ὥρατο ὄνειρο.

Ὅσο ἄρα καὶ ἡ χάρις τὰ παρακάλια τοῦ γιαιτροῦ, τοῦ πλοιάρχου καὶ τῆς Σούζης, ὁ ναυτικὸς συγκατατέθηκε νάφῃ σὲ τὸν Γιαννάκη στὴν ἐπαύλη, μὰ μονάχα ὡς τὸ βράδυ.

Ὅταν ἔδωσε ὁ ἥλιος, ὁ καπετὰν Μαθιὸς κι' ὁ ἀνεψιός του ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν πίσω στὸ σπίτι, ἀπ' ὅπου ὁ Γιάννης τώρα καὶ λίγες βδομάδες εἶχε φύγει σὲ μιὰ στιγμή ἀπελπισίας. Κι' οἱ δυὸ μαζί, πιασμένα χέρι μὲ χέρι πέρασαν τὸ κατώφλι, ποὺ ὁ Γιάννης, ὅταν ζοῦσε τὸ ὥρατο ὄνειρό του, φανταζόταν πὼς δὲν θὰ ξαναπερνοῦσε πιά ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'
Καίνουρα ζωὴ

Εἶχε νυχτώσει.

Μόλις μπῆκαν μέσ' στὸ σπίτι, ὁ καπετὰν-Μαθιὸς ἔκλεισε τὴν ἐξώπορτα κι' ὕστερα ἀναψε ἓνα κερί καὶ τόβαλε ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἐνα κιτρινωπὸ φῶς φώτισε θαμπὰ τὸ μεγάλο δωμάτιο.

Κοιτάζοντας γύρω του ὁ Γιάννης εἶδε πὼς τὸ τραπέζι ἦταν κιάλας στρωμένο γιὰ δυὸ ἀνθρώπους. Ἐπάνω ἀπ' τὴ μισόσβυστη φωτιὰ σιγανότραγουδοῦσε ἀκόμα τὸ τσουκάκι καὶ σκόρπιζε σ' ὅλη τὴν κάμαρα μιὰ δυνατὴ μυρουδιά ἀπὸ κουνουπίδι βραστό.

— Κάθησε τὸ λοιπὸν, εἶπε ὁ κα-

πετὰν-Μαθιὸς, οἱ καρέκλες εἶναι καμωμένες γιὰ νὰ κάθεται ὁ κόσμος.

Ἦταν ὁ πρῶτος λόγος ποὺ ἔβγαζε ὁ καπετὰν-Μαθιὸς ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀπ' τὴν στιγμή ποὺ εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ τὴν ἐπαύλη γιὰ νὰ γυρίσουν μαζί στὸ Τρεπόρ.

Δίχως νὰπαντήσῃ ὁ Γιαννάκης ὁ πάκουσε κι' ἔπεσε σ' ἓνα σκαμνί. Μὰ τότε, δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατήσῃ τὴ συγκίνησή του· βλέποντας πάλι τὸν ἐαυτὸ του μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον ὅπου δὲν εἶχε γνωρίσει παρὰ ξύλο, βρισιὲς καὶ κακομεταχείριση, ἐνοιωσε τὰ δάκρυα νὰ πλημμυρίζουν τὰ μάτια του. Κι' ἐνῶ σ' ὅλο τὸν δρόμο εἶχε φανεῖ θαρραλέος καὶ

ποδα νὰ τὴν ἀφήσῃ. Μὰ νὰ ποῦμε καὶ τὴ μαύρη ἀλήθεια: Ὅσο φτωχικὸ κι' ἂν εἶναι τὸ σπιτικὸ τοῦ μπάρμπα-Μαθιὸς, ἔχει κι' ἐκεῖνο τὰ καλὰ του. Θὰ ιδῇς, μικρέ, θὰ ιδῇς ποὺ θὰ τὸ συνεθίσας, καὶ τότε θὰ περνοῦμε ἐμεῖς οἱ δυὸ μᾶς μιὰ χαρὰ. θυμήσου τὰ λόγια μου.

Τοῦτῃ τῇ φορὰ τὸ παιδί σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ποτέ του, ἀπὸ τότε ποὺ θυμόταν τὸν ἐαυτὸ του, δὲν θυμόταν νὰ τοῦ εἶχε ξαναμιλήσῃ ὁ θεὸς του μ' ἓνα τόσο ἀναμάλτο τρόπο. Μπορεῖ ὁ τρόπος του αὐτοῦ νὰ ἦταν προσποιημένος, μὰ ὡστόσο στὸν Γιαννάκη ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία κι'

ἔφαχνε μὲ τὸ νοῦ του νὰ τὴ βρῇ. Καὶ τότε θυμήθηκε τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε πεί ὁ πατέρας τῆς Σούζης λίγες ὥρες προτοῦ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπαύλη: «Μᾶς ἔδωσε τὴν ὑπόσχεση ὅτι στὸ μέλλον ἡ ζωὴ σου θὰ εἶναι καλύτερη».

Τὸ ζήτημα ἦταν ἂν ὁ Μαθιὸς Μπρινιόν ἦταν ἀνθρώπος νὰ κρατήσῃ μιὰ τέτοια ὑπόσχεση. Αὐτὸ ὁ Γιάννης δὲν τὸ γινώριζε. Ἦταν ὅμως ἀναγκασμένος νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ ἀρχὴ δὲν ἦταν κακὴ.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Μαθιὸς Μπρινιόν εἶχε πάει στὸ τζάκι κι' εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν πυροστιά τὸ τσουκάκι. Τὸ ἀπόθεσε μὲ προσοχὴ στὸ τραπέζι κι' ὕστερα εἶπε στὸν μικρόν:

— Τὸ φαί εἶναι ἑτοιμο.

Ἄν πεινάς, ἔλα νὰ φᾶς.

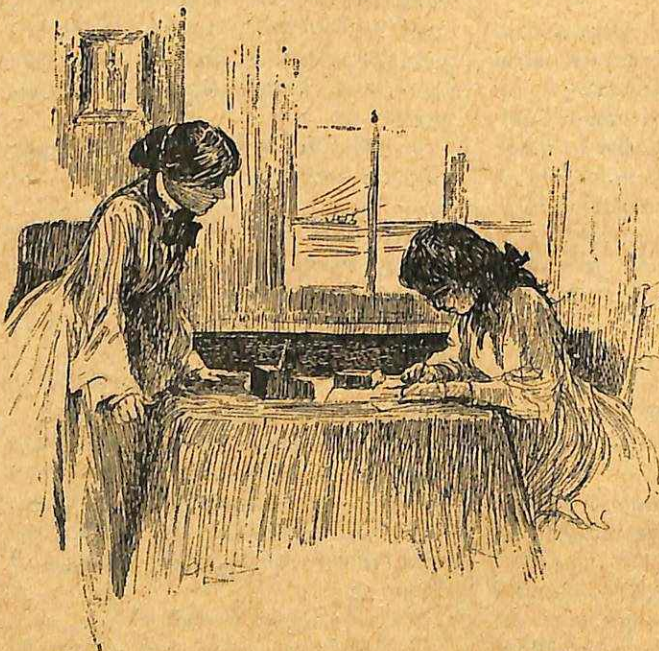
— Εὐχαριστῶ, θεέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης.

— Εὐχαριστῶ, νά, ἡ εὐχαριστῶ, ὄχι;

— Εὐχαριστῶ, ὄχι.

— Ἄ, ἔκανε ὁ γέρο-ναυτικὸς. Νύσταξες, καθὼς βλέπω. Ἐ, φυσικὸ ἦταν. Ἡ κόραση, ἡ λύπη ποὺ χωρίστηκες τοῦ φίλου σου. Δὲν σὲ κρατᾶω. Τὸ κρεβάτι σου εἶναι στρωμένο. Θὰ φῶ μονάχος μου, δὲν πειράζει. Ἐχω πάρει ἄλλωστε τὴ συνήθειά ἀπὸ τότε ποὺφυγες ἐσύ. Λοιπὸν καληνύχτα καὶ καλὸν ὕπνο.

Ὁ Γιάννης τὸν κοίταζε ἐκπληκτός. Στάληθαι, μιὰ τέτοια μεταβολή, καὶ τὸ κυριώτερο τόσο ἀπότομη, τοῦ φαινόταν ἀπίστευτη, ὅση διάθεση κι' ἂν εἶχε νὰ τὴν πιστέψῃ. Ἦταν λοιπὸν δυνατόν, ἓνας ἀνθρώπος τόσο μνησικακὸς σὰν τὸν θεὸ του, νὰ ξεχάσῃ τὴν φοβερὴν ἐκείνῃ σκηνὴν ποὺ εἶχε κάνει τὸν Γιάννη νὰ φύγῃ ἀπ'

«Ἡ Σούζη ἔκανε μιὰ ὄρα μάθημα μὲ τὴ δασκάλισσά της...» (Σελ. 355, στ. α')

τό σπίτι μ' ένα τέτοιο τρόπο; "Οχι, δεν φαινόταν πιθανό αυτό το πράγμα. Έπρεπε να υπάρχουν πολύ σπουδαίοι λόγοι για ν' αλλάξει διαγωγή ο Μαθιός Μπρινιόν.

(Ακολουθεί)

KIMON ALEXAND

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ

Αγαπητοί μου,

ΘΥΜΑΣΤΕ μια άστεία ιστορία που σας διηγήθηκα πρό καιρού, για κάποιον που του δάνεισαν σρόκιν δυο φίλοι του, κι' οι δυο του τδγαλαν ξυνό, ο ένας με τα «πρόσεχε!» κι' ο άλλος με τα «μη σ' νοιάζει!»; — Είναι αδύνατο λοιπόν να φαντασθώτε πόσα παρόμοια μου είπαν ή μου έγραψαν από τότε! Μια φίλη μας, παραδείγματος χάρη, θυμήθηκε τη γουνίτσα που της δάνεισε κάποτε μια ξαδέρφη της. "Ήταν στο σπίτι της κι' επρόκειτο να βγουν μαζί, να πάνε σε μια διασκέδαση με αυτοκίνητο.

— Είσαι φιλά ντυμένη, της είπε ή ξαδέρφη. Να σου δώσω να βάλεις μια γουνίτσα;

— "Οχι, δεν κρυώνω καθόλου...

είμαι καλά ντυμένη από μέσα... — Μά στ' αυτοκίνητο θά φουά... θά κρυώσης... Στάσου να σου δώσω μια γουνίτσα!

Κι' ή ξαδέρφη επέμεινε τόσο πολύ, ώστε μάλλον γιά να την ευχαριστήση, ή φίλη μας πήρε τη γουνίτσα — ήταν μια άλεπού που σκέπαζε μόνο το λαιμό — και τη φόρεσε.

— Μόνο να μου την προσέχης, της είπε όταν ξεκινούσαν ή ξαδέρφη.

"Αλλά δεν ανηχούσε μ' αυτό ή φίλη μας. Θά πρόσεχε, μπορούσε να μην προσέχη;... Και το κάτω-κάτω τί κίνδυνο έτρεχε μια άλεπού; Δεν ήταν πάλι κανέν' άραχνούφαντο ή καμιά βενέτικη νταντέλλα...

"Αξαφνα, μια στιγμή που κάθηνσε πιδ αναπαυτικά στο αυτοκίνητο, ή ξαδέλφη της είπε:

— Μην ξεπλώνεσαι, καϊμένη, έτσι!...

— Γιατί;

— "Η γουνίτσα μου... τρίβεται.

— "Α, καλά!

Κι' ή φίλη μας άλλαξε στάση γιά να μην τρίβεται ή γουνίτσα. Σέ λίγο όμως θά ξεχάστηκε και θά ξανακκόμπησε. Και πάλι ή ξαδέρφη.

— Μην άκουμπάς! "Η γουνίτσα μου...

Να μη σάς τα πολυλογώ. σ' ελο το διάστημα της αυτοκινήτάδας, ή ξαδέρφη δεν έπαψε να της θυμίζει τη

γουνίτσα. "Επιτέλους ή φίλη μας φουρκίστηκε. Και βιάζοντας με φόρα τη γουνίτσα, την πέταξε στην άγκαλιά της ξαδέρφης της λέγοντας:

— "Ωχ, αδερφέ! Πάρε την άλεπού σου και ξεσκόνισέ με. Δε σου είπα πως δεν κρυώνω; Μά θά προτιμούσα ένα γερό κρύωμα απ' αυτή τη φαγωμάρα!...

Κι' έκαμε, λέει, να της μιλήση έξη μήνες.

"Ένας άλλος, φοιτητής, θυμήθηκε το εκατοστάρικο που δανείσθηκε κάποτε από ένα σ' ανδελφό του. Δηλαδή εκείνος τον φαχιώθηκε να τον δανείση.

— Πάρε, καϊμένη... άφου έχεις ανάγκη... μεταξύ μας τώρα!...

— Μά δε χρειάζομαι τόσα... δός μου μόνο δεκαπέντε δραχμές... αύριο θά λάβω...

— "Οχι, θά πάρης το εκατοστάρικο! Και δός μου το όποτε θέλεις. Δεν θά μου χρειαστή ούτε σ' ένα μήνα...

"Ο φοιτητής το πήρε. "Αλλ' από την άλλη μέρα, ο δανειστής του άρχισε να του τ' θυμίζει:

— Μην ξεχνάς κι' εκείνο το εκατοστάρικο. "Αμα λάβης, να μου το δώσης.

— Μά δεν είπες πως δεν το χρειάζεσαι;

— Καλά... "Όταν το χρειαστώ.

Την άλλη μέρα τα ίδια. Και κάθε φορά που τον έβλεπε, ήταν αδύνατο να μην του θυμίσω το χρέος του. "Ακόμα και μπροστά σ' άλλους. Ρεζίλι πιά τον είχε κάνει. "Επιτέλους ο φοιτητής έχασε την υπομονή, δανείστηκε από άλλον ένα εκατοστάρικο και... του το πέταξε στα μούτρα.

Τέτοια μου είπαν ή μου έγραψαν ένα σωρό. Κι' έπειδή είναι ελα σχεδόν όμοια μεταξύ τους — δεν διαφέρει δηλαδή παρά το αντικείμενο, πότε ρούχο, πότε κόσμημα, πότε βιβλίο — άλλα δεν θά σας διηγηθώ. Δεν φανταζόμουν όμως, τ' όμολογώ, πως οι κακοί δανειστές, οι άνθρωποι δηλαδή που δεν ξέρουν την τέχνη να δανείζουν, είναι τόσο πολλοί. Γιατί κι' αυτό είναι μια τέχνη. Γιά ποιό λόγο δανείζουμε κάτι στον άλλον; Γιά να του κάμουμε μια ευκολία, να του δείξουμε μια καλοσύνη, να τον υποχρεώσουμε. "Αλλά όταν του τ' βγάξουμε ξυνό με τον τρόπο μας, τί χάρη μπορεί να μάς χρωστά; Και μάλιστα όταν έμεις οι ίδιοι του προτείνουμε και τον φορτωνόμαστε να δεχθώ το δανεικό;

Τό ξέρω, είναι μερικά πράγματα που τ' άγαπούμε, φοβόμαστε μη χαθούν, μη χαλάσουν, έχουμε τελος πάντων άδυναμία. Αλλά δεν πρέπει να τ' δανείζουμε. Κι' όταν μάς τα

ζητούν ακόμα, είναι προτιμώτερο να λέμε όχι. "Αλλά όταν, γιά ένα ή άλλο λόγο, δανείζουμε κι' έν' απ' αυτά, ή ευγένεια άπαιτεί να τ' ξεγράψουμε, να τ' ξεχνούμε. "Αν σπάση, έσπασε: αν χαλάση, έχάλασε: αν λερώνση, έλέρωσε. Τ' ό πιθανώτερο είναι πως τίποτ' αυτά δεν θά πάθω. Γιατί κι' ο άλλος θά τ' προσέχη το ξένο πράγμα. "Η μεγαλύτερη όμως άγένεια και προστυχιά είναι να του θυμίζουμε διαρκώς και να τον τρωγόμαστε να μάς τ' προσέχη. Χίλιες φορές καλύτερα να του άρνιόμαστε έξαρχής.

"Αν, παραδείγματος χάρη, ή φίλη μας εκείνη ζητούσε από την ξαδέρφη της μια γουνίτσα κι' αυτή της έλεγε «δεν έχω, καϊμένη», όρισμένως δεν θάκανε ούτε μια έβδομάδα να της μιλήση, κι' αν ακόμα κατάλάβαινε πως της έλεγε ψέμματα. "Εκαμε όμως να της μιλήση έξη μήνες — και με το δίκιο της — γιά το σταύρωμα που της έκαμε στο αυτοκίνητο. "Όσο γιά το φοιτητή με το εκατοστάρικο, δεν ξέρω τί άπόκαμε με το συνάδελφό του, μου φαίνεται όμως πως έπρεπε να κόψη κάθε σχέση μαζί του γιά πάντα.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρό Γερμανόπουλο από τη λαϊκή τάξη

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΕΟΣ ΑΗ-ΓΙΑΝΝΗΣ

"Ο Τάκης, το καλό παιδί, Πηγαίνει στο σχολείο Κι' εκεί την κάθε του σπουδή Την κάνει... μεγαλείο!

Μ' απ' όλα, τ' άθησκευτικά Μέσ' στην καρδιά του κλείνει. Τού άρέσουνε ξεχωριστά, Ποτέ του δεν τάφνισι.

Γι' αυτό και σήμερα πολύ Σχολν' ευχαριστημένος Και στην μαμιά του την καλή Λέει λαχανιασμένος:

«Σήμερα στο σχολείο, μαμιά, Μας έλπαν τού "Αη-Γιάννη Τα έργα. "Ω, τί θαυμαστά Αυτά όλα πούχει κάνει!

"Έτσι άποφάσισα κι' εγώ "Αη-Γιάννης πιά να γίνω' Στόν κάμπο πάντα ή στο βουνό Θά μένω σάν κι' εκείνο.

Στη μέση θά φορώ προβιά, "Αγριο θά τρώω μέλι, Κι' αν βρίσκω άκρίδες, γι' άλλο πιά Διόλου δεν θά με μέλη»

Σωπαίνει τώρα, τσιμουδιά! Τί άλλο να προσθέσι; — Τού λιάνου πήρε την προβιά, Την έξωσε στη μέση,

Τη γλίτσα πήρε τού παππού Και βγήκε... στο περβόλι, Νάρχισι εκεί τού "Αη Γιαννιού Να κάνη τη ζωή όλη!

Μά όρα δεν πέρασε πολλή, Τόν είδαν να γυρίζει Με ξεσκισμένη τη στολή, Να κλαίη και να τσιρίζη!

«Δύσκολο πράγμα είναι, μαμιά, "Αγιος κανείς να γίνη' Μι' άκρίδα βρήκα μοναχά, Μά μουφύγε κι' εκείνη!»

Μαργαριτέρια Βασίλισσα

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Είναι νύχτα, φουά δυνατά κι' άστράφτει πού και πού. "Ο ούρανός είναι συννεφιασμένος και τ' ό φεγγάρι φαίνεται να κυλά μέσ' απ' τ' ά σύννεφα δειλό και τρομαγμένο.

Κατάμαυρα κύματα, μ' άφρονες στεφανωμένα σηκώνονται ψηλά-ψηλά και χτυπούν άπότομα τούς βράχους της άκτής.

Τά κυπαρίσσια τού μικρού νεκροταφείου γέρνουν έτοιμα να ξεριζωθούν. "Ανάμεσα τους άσπρίζει μια έκκλησίτσα. "Ένα καντηλάκι σκορπ' γύρω του μια γλυκειά λάμψη. Πόση γαλήνη βασίλευε μέσα εκεί!

Μια γυναίκα είναι γονατισμένη μπροστά στο εικόνισμα της Παναγίας τ' άχνά της χείλη τρέμουν, στα μάτια της δύο δάκρυα λάμπουν.

— Παναγιά μου, παρθένα, σώσε τον και λαμπάδα σάν τ' ό μπόι του θά σου άνάψω.

"Η φωνή της κόβεται τά μάτια της

θολώνουν... "Ένα βαπόρι βλέπει να ξεπροβάλλη μπροστά της πού μια τά κύματα τ' ό πετούν ψηλά και μια χάνεται σ' αυτά.

Και νά, ένα ναυτόπουλο τρέχει στο κατάστρωμα, είναι ο γιός της. "Ένα όμως κύμα, ίδιο θηριό τόν άσπάζει.

— Παίδι μου... Παιδάκι μου... Τρομαγμένη πετιέται επάνω. Μά... όλα χάνονται...

Τί εύτυχία! Ήταν δραμα λοιπόν! Γονατισμένη στο πλακόστρωτο προσεύχεται... Τό κεφάλι της βουτίζει, ή καρδιά της χτυπά...

Κι' ή νύχτα προχωρεί... "Ο άέρας ήσυχίζει. "Η δυστυχισμένη μάννα μένει εκεί άκίνητη μαρμαρωμένη. "Ακόμα τά χείλη της σιγοψιθυρίζουν μια προσευχή...

Σημερώνει... ο ήλιος προβάλλει πίσω απ' τ' ό βουνό φωτίζοντας τη θολωμένη θάλασσα.

Μια άχτίνα του μπαίνει δειλά και φωτίζει τ' ό λυπημένο πρόσωπο της Παναγίας. "Η μάννα σηκώνεται επάνω. Με λατρεία κοιτάζει τ' ό φωτισμένο από τόν ήλιο εικόνισμα. Μά τά μάτια της είναι πλημμυρισμένα δάκρυα και δεν την αφήνουν να δ' ή τ' ό λυπημένο της χαμόγελο.

Σκύβει και προσκυνά, ένα δάκρυ κυλά από τά μάτια της και πέφτει στο κερένιο χέρι της Παναγίας. "Ένα δάκρυ που λάμπει σά διαμάντι καθώς τ' ό φωτίζει χλωμή άκτίνα τού ήλιου.

Κι' ή μάννα φεύγει. Φεύγει με την έλπίδα στην καρδιά. Βυθίζει τά μάτια της πέρα στη θάλασσα, σά να θέλη να δ' ή τ' ό μορφή τού παιδιού της.

"Ηβη

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

"Υπάρχουν, αλήθεια, στιγμές στη ζωή μας που πάντα μένουν καθαρές μέσ' στο μυαλό μας χωρίς ο χρόνος να μορφή να τις σβύση.

"Έχουν περάσει από τότε δυο χρόνια. "Ήταν μια όραία γιορτινή μέρα. Στη μεγάλη πλατεία τού "Αγίου Παντελεήμονος, οι άνθρωποι, καθισμένοι στα τραπέζια τού καφενείου, ρουφούσαν με ήδονη τόν καφέ τους κάτω από τις θερμές, άνοιξιάνικες άκτίνες τού ήλιου. Τά παιδάκια έπαιζαν τριγύρω ευχαριστημένα, άφροντας πού και πού τά χαρούμενα γέλια και τις δλοκάθαρές φωνές τους να γεμίζουν τόν άέρα.

Μέσα στο χαρούμενο αυτό σύνολο ξαφνικά προβάλλει μια γιοιούλα. Στο κουρασμένο της πρόσωπο ήταν χαλαρή βαθειά ή λύπη. Περπατούσε άργά και με κόπο, χωρίς να στρέψη γύρω τ' ό κεφάλι της. Τ' αδύνατο πόδια της μόλις κατόρθωναν με τη βοήθεια τού ραβδιού να βαστούν τ' άποσκελετωμένο και γεμμένο, απ' την κόυραση και τά χρόνια, κορμί της.

Πήγαυε πρὸς τήν έκκλησία. Μηχανικά τήν άκολουθούσα. Τά μάτια μου, συνηθισμένα απ' τόν ήλιο, δεν διέκριναν όταν μπήκαμε μέσα, παρά πέντ' έξη άτομα μαζεμένα κοντά στο ιερό. "Η γιοιούλα άγόρασε ένα κεράκι και διευθύνθηκε πρὸς τόν όμιλο. Σιγά-σιγά

πλησίασα κι' εγώ. Και τότε, μέσ' στο σύθαμπο της έκκλησίας, αντίκρυσα μια κερένια άνδρική μορφή ξαπλωμένη μέσ' σ' ένα μακρύ φέρετρο. Τό πρόσωπο τού νεκρού γερασμένο πιά, είχε μια γλυκειά έκφραση και λες πως τήν έκανε ευγενικά ένα μικρό χαμόγελο ζωγραφισμένο στα παγωμένα χείλια του.

"Ήταν ή πρώτη φορά στη ζωή μου πού αντίκρυζα νεκρό.

"Υστερα απ' τήν χαρούμενη επίδραση της ήλιόλουστης πλατείας και της ζωηρής συντροφιάς τών παιδιών, πού είχα πριν από λίγη ώρα άφήσει, ή έντύπωση πού μου προέξηνσε τ' ό μισοσκόταδο της έκκλησίας κι' ο άκίνητος νεκρός ήταν πολύ μεγάλη κι' άπότομη.

Πρίν φύγω, έρριξα μια ματιά στους λιγοστούς συγγενείς πού περιστοιχίζαν τόν νεκρό. "Όλοι ήσαν λυπημένοι πολύ. Δεν έκδηλωναν όμως με φωνές και κλάμματα τόν πονο τους. Σέ μια άπόμερη γωνιά καθόταν κι' ή γιοιούλα. Τό μάτι της ήταν καρφωμένο στο νεκρό, άλλ' ή όψη της ήταν άδάκρυτη, κι' έδειχνε μια ταπεινόφρονη ύποταγή στο θέλημα τού "Υψίστου.

"Αργότερα έμαθα ότι ήταν μια χαροκαμένη γυναίκα πού όλη της ή ζωή ήταν ένα αδιάκοπο κλάμμα, ως πού τέλος στήρεψαν πιά τά δάκρυά της...

Πολλές σκέψεις μου γεννήθηκαν τότε, ύστερα από τ' ό πρώτο αυτό αντίκρισμα τού θανάτου; Τί σκληρός χωρισμός πού είναι! Πόσο μεγάλα κενά άφίνει πίσω του! "Αλλά και τί γλυκειά παρηγοριά είναι γι' αυτούς πού μένουν στη ζωή ή μεταξύ τους άγάπη κι' άλληλοβοήθεια! Τη μεγαλύτερη όμως παρηγοριά τη βρίσκει ο άνθρωπος στη φωτεινή υπόσχεση πού ανατέλλει στις ψυχές μας, αυτόματα, με τη δύση κάθε άνθρώπινης ύπαρξης: τήν υπόσχεση της Χριστιανικής θρησκείας γιά τήν άνατολή μιας νέας, αιώνιας ζωής...

Βγαίνοντας απ' τήν έκκλησία είδα πάλι τά παιδιά να παίζουν χαρούμενα και ζωηρά και τόν κοσμάκη να διαβάζει και να συζητά άμέρινα...

"Αειτείδης

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Τώρα πού τά μαθήματα τελειώνουν οι μαθητές δεν όνειρεύονται παρά τις διακοπές τού καλοκαιριού.

Διακοπές: μια λέξη γεμάτη όνειρα, τρέλλες, παλαβίες, μια λέξη γλυκειά όμορμη για κάθε παιδί, μια λέξη πού θυμίζει μια ξένοιαστη ζωή.

"Αλήθεια τί τ' ό όραϊότερο γιά ένα μαθητή να περνά τις μετορημένες βδομάδες τών Διακοπών, σ' ένα κατάφυτο, άπόμειρο, έρημικό, βαθύσκιω χωριουδάκι μέσα στην όμορφη τής πλάσης, τή φυσική ζωή τώντας τών χωρικών, κάγοντας πότε-έδώ πότε, εκεί έδρομούλες στις καταπράσινες βουνόπλαγιές, στις άπόκομηνες και δροσερές ρεματιές με τούς πανύψηλους πλάτανους, με τά καθάρια τρεχούμενα νερά πού παιγνιδίζουν με τ' άνάλαφρο και χαριτωμένο πολυτέλι ή κάτω από τά μεταξοφάντα και μυροβόλα πεύκα και τά γραφικότερα έλατα.

"Αλλά και μήπως και σ' ένα μικρούλικο νησάκι τού Αιγαίου πού τ' ό περιταιγυρίζει τ' ό πέλαγος και τ' ό καϊδεύουν όλα τά δροσερά, χαϊδευτικά άεράκια σ' ένα μικρούλικο νησάκι πού βρίσκεις

τὸ συνδιασμὸ πένου, μυρτιάς καὶ φυ-
κιοῦ, δὲν περνᾷς ἀκόμη πρὸ εὐχάρισ-
τα. Τὸ πρῶτ' χαίρεσαι, χορταίνεις τὴ θά-
λασσα καὶ τὴν ἄμμο· τὸ μεσημέρι χαί-
ρεσαι καὶ τὸ βουνὸ μὲ τὴν περίσσεια
τοῦ χάριτος, καὶ τ' ἀπόγευμα θαυμάζεις
τὸ γαληνεμένο, τὸ γιομάτ' γραφικότη-
τα, ὁμορφιά καὶ ἡρεμία ἡλιοβασίλεμα,
ποῦ ἔχει ἐμπνεύσει ὡς τώρα χιλιάδες
ποιητὲς καὶ ζωγράφους.

Μὰ καὶ τὸ βουνὸ νὰ λείπη καὶ νὰ
ἀπολαμβάνῃς μόνον τὴ θάλασσα, δὲν
περνᾷς ἄσχημα. Μήπως ἔχει λίγα;
Πρῶτα-πρῶτα σοῦ χαρίζει τὴ δροσιά
της—ποῦ τὴ λαχταρᾷς μὲ τὸ παραπά-
νω τὸ καλοκαίρι—καὶ μέσα σ' αὐτὴ
τὴν ὑγρὴ ἔκτασι πού παραδίξασαι μὲ
ἡδονή, σὲ περιμένουν χίλιες-δύο ἄλλες
ἀπολαύσεις. Βουτιές, μπάλα καὶ τόσα
ἄλλα. Ὁ καθέννας προσπαθεῖ νὰ κάνει
περισσότερα καὶ δυσκολώτερα παιχί-
δια ἀπ' τὸν ἄλλον. Κι' ὕστερα ἔρχεται
ἡ ἡλιοθεραπεία· μετὰ ἀπὸ τὸ δροσισμα-
τοῦ νεροῦ, ἀφίενται στὴ ζεστασιά, στὶς
θαυματουργὰς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.

Κι' ἔτσι περνᾷ κανεὶς εἴτε σὲ βου-
νὸ εἴτε σὲ θάλασσα, σ' αὐτὸ τὸ λίγο
διάστημα, μέρες πού τοῦ μένουν ἀλη-
σιμότητες, γιατί εἶναι μέρες χαρούμενες,
ξένοιαστες, ποθητές.

Ταξιδιώτης

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ

Ἐγὺρισαν οἱ γερανοί,
πατρίδα, ἀπὸ τὰ ξένα.
Ἐγὺρισαν μετὰ τὴν χάρις
τοῦ Μάη τὰ λουλούδια
Κι' ὅλα τὰ ὁμορφα πουλιά
καὶ τὰ ξενιτεμένα
Πρόσχαρὰ χτίσαν τις φωλιές,
ἀρχίσαν τὰ τραγούδια.
Ἐγὺρισαν οἱ γερανοί
μακριὰ ἀπὸ τὰ ξένα.

Τὰ μισμένα φτερωτά
ἄχ, πόσο τὰ ζηλεύω,
Πατρίδα μου ἡλιόλουστη,
γαλάζια, ἀγαπημένη.
Εἴν' ὁ καὶμός μου ἄσβυστος,
νὰ ἰδῶ πάλι γυρεῖω
Τὴ γῆ ὅπου γεννήθηκα,
τὴ χιλιεὺλογημένη.
Τὰ μισμένα φτερωτά
ἄχ! πόσο τὰ ζηλεύω!

Τ' ἄνθια τρανέψαν,
τὰ πουλιά λαλοῦν εὐτυχισμένα,
Ὅ, τι ποθῶσαν τὸν οὐρανόν·
Φωλιά, ἀγάπη, φῶς!
Γιατ' εἶναι ἡ τύχη τους καλή.
Ἄλλοι μὲ μένα,
Μοῦτυχε ὁ δρόμος τῆς ζωῆς
ἀνάποδος, κακός!
Τ' ἄνθια τρανέψαν, τὰ πουλιά
λαλοῦν εὐτυχισμένα!

Ἐπόθησα τίς φωτεινὲς
ρόδινες χρυσαυγούλες,
Ἐπόθησα, πατρίδα μου,
τὴν ἀκριβὴ γαλήνη
Ποῦ μοῦδινε ἡ μάννα μου,
οἱ ἄγνές μου ἀδερφοῦλες,
Κι' ἄλλοι μου! τὴ στερήθηκα
μέσ' στὴς ζωῆς τὴ δὴν!
Νοστάλησα τίς φωτεινὲς,
πατρίδα, χρυσαυγούλες!

Ἐπόθησα τὰ σύθαιμα,
ποῦ ὁ βασιλεὺς τῆς μέρας,
Καβάλλα σ' αὐτὰ φτερωτά,
ἀργά-ἀργά κρυβόταν

Καὶ ἡ ἀνάσα τ' ἀλαφροῦ
τοῦ μυρομένου ἀγέρα
Τὴ δόλια μέθαγε καρδιά,
ποῦ τότε ὅλο χαιρόταν.
Ἐπόθησα τὰ σύθαιμα
ποῦ μύρωνε ὁ ἀγέρας!

Νοστάλησα, πατρίδα μου,
βραδιὲς ἄχ! μαγεμένες,
Μυστηριακές, μ' ἀχνόφωτο
στοῦ οὐρανοῦ τὰ μάρμαρα,
Νύχτες στὸ ἀσπρόφωτο
τοῦ φεγγαριοῦ λουμένες.
Ἄχ! πῶς σὰς ἐνοστάλησα
στὴς ξένης γῆς τὴν ἄκρη!
Ἐπόθησα τίς ἀφθαστες
βραδυὲς τίς μαγεμένες!

Νᾶξερα, μοῖρα ἀσπλαγχνή,
πόσο θὰ ὑποφέρω!
Πόδια μου, κουραστικὰ...
Πλακώνει χειμωνιά!
Τὰ νειάτα φεύγουν, ἡ ἀνοιξη
φτωχὸ μὲ βροίκεται γέρο,
Θ' ἀνθῶ στὰ λημέρια μου
νὰ φτάσω τὰ παλιά!
Νᾶξερα, μοῖρα ἀσπλαγχνή,
πόσο θὰ ὑποφέρω!

Ἄχ! κι' ἂν πεθάνω ὁ ἄμοιρος,
μακριὰ στὴν ἐρημιὰ μου,
Ποῖο σπλαχνικὸ τὰ μάτια μου
θὰ νὰ μοῦ κλείσῃ χέρι;
Κανένα. Μαύρη ἡ μοῖρα μου
τὰ χώρισε μακριὰ μου...
Θὲ νὰ σβυστῶ ὁ δύστηχος
ἔρμος σὲ ξένα μέρη;
Ἄλλοι μὲ Νά, πάγωσε
ἡ πονόδαρτη καρδιά μου.

Ραγισμένη Δύρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ δάσκαλος:—Γιατί, Ἀντρέϊκο, δὲν
ἤρθες χθὲς σχολεῖο;

Ἀντρέϊκος:—Γιατὶ ἤμουν ἄρρωστος,
κύριε.

Ὁ δάσκαλος:—Μὰ πῶς, πού ἐγώ
σὲ εἶδα στὴν ἀγορά;

Ἀντρέϊκος:—Πήγα νὰ φωνάξω τὸ
γιατρό.

Ἱέρεια τοῦ Πόνου

—Ἄν σοῦ χάριζα, λέει ἡ θεὰ στὸν
Τάκη, εἴκοσι καρύδια νὰ τὰ μοιραστῇς
μὲ τὴν ἀδελφούλα σου, πόσα θὰ τῆς
ἔδινες;

—Πέντε.
—Πέντε; Μὰ ἐσὺ δὲν ἔχεις οὔτε
νὰ μετρήσης.

—Ἐγὼ ξέρω νὰ μετρήσω. Μὰ ἡ ἀ-
δελφούλα μου δὲν ἔχει.

Ἡ Λίτσα ἔχει πάει στὴν ἐξοχή.
—Πήγαινε κοντὰ στὴ γιδοῦλα, Λίτσα
μου, καὶ χάιδεψέ τη, λέει ἡ μαμιά
της.

Καὶ ἡ Λίτσα:
—Ἄ, δὲν τὴν ἐμπιστεύομαι! Κι' ἂν
μοῦ δώσῃ καμμιὰ κλωτσιὰ μ' αὐτὰ τὰ
κέρατα;

Δανάη

Ὁ δάσκαλος τῆς φρονιμῆς.—Τί εἴ-
ναι, Κουφιοκεφαλῆκη, ἡ πατάτα;

Ὁ Κουφιοκεφαλῆκης.—Ὅρνυτόν,
κύριε.

—Πῶς; Τί εἶπες; Ὅρνυτόν;
—Μὰ, δὲ σκιάβουμε τὴ γῆ γιὰ νὰ
τὴ βγάλουμε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου,
τὴν 29 Ἰουνίου 1933

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνε-
παρκῆς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα
πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετε
τὰ καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημό σας.
—Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ
γιὰ πράγματα πού τὰ ἔχει ὁ Ὀδυσσεὺς
τοῦ Σύνδρομου. Τιμᾶται δρ. 5, τα-
χυδρομικῶς δρ. 6 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ
7 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν, καὶ πρέπει νὰ τὸν
προμηθευθῇ ὅποιος θέλει νὰ λαβαίνει
μέρος στὴν κίνηση.

ΤΑ περισσότερα ἀπὸ τὰ γράμματα πού
λαβαίνω τώρα, εἶναι... τελευταῖα. Πῶς
αὐτὸ; Ἀπλούστατα: τὰ παιδιὰ μου ἔχουν
διαγωνισμοὺς, ἐξετάσεις Διακόπτονται λοι-
πὸν τὴν ἀλληλογραφία τους προσωρινά,
γιὰ νὰ τὴν ἐπαναλάβουν κατόπι. Αὐτὰ μοῦ
γράφουν στὰ «τελευταῖα» τους γράμματα.
Καὶ τώρα περιμένω τὰ... πρῶτα, μὲ τὴν
εὐχὴ νὰ μοῦ ἀναγγεῖλουν τὰ ὠραιότερα
ἀποτελέσματα.

Ὁραία ἰδέα, Δῆμιε Ἀνθέ, νὰ τελειώ-
στες τὸ σχολεῖο μὲ μιὰ τετραήμερη ἐκ-
δρομὴ ἀνὰ τὰ χωρία τοῦ νησιοῦ σας καὶ
νὰ ἐπισκεφθῇτε καὶ τίς ἀνακατὰς τῆς ἀρ-
χαίας Ἡφαιστείας. Δὲν ξέρω ὅμως τί ἔχουν
βρεῖ ἐκεῖ. Πληροφόρησέ με ὅταν θὰ μοῦ ξα-
ναγράψῃς μετὰ τίς ἐξετάσεις. Σοῦ εὐχομαι
καθ' ἐπιτυχία.

Εἶναι ἀλήθεια, Μυρτούλα, ὅτι σήμε-
ρα εἶναι πρὸ δύσκολο ἀπὸ ἄλλοτε νὰ ἀναισχί-
θῃς συγγραφεὺς ἢ ποιητής, γιατί ὅλα
τὰ θέματα ἔχουν ἐξαντληθεῖ, ὅλα εἶναι
«χιλιοσιπωμένα», κι' ὅτι, κι' ἂν γράψῃς κα-
νείς, ἢ ὅπως κι' ἂν τὸ γράψῃς, θὰ βρεθῇ
ὅτι δὲν εἶναι νέο, πρωτότυπο. Ἀλλὰ ἴσα-
ἴσα αὐτὴ ἡ δυσκολία κάνει τὴν πρωτοτυ-
πία πολυτιμώτερη. «Τὸ σπάνιον τίμιον»
καθὼς λένε. Ἐπειτα, ἡ πρωτοτυπία δὲν
χρειάζεται πάντα νὰ εἶναι ἀπόλυτη—ποῦ
πολύ, πολὺ σπάνια βρίσκεται—ἀρκεῖ κά-
ποτε καὶ μιὰ πρωτοτυπία σχετική. Κι'
ἐν' ἄλλο ἀκόμη· μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν εἴ-
ναι καὶ τόσο πρωτότυπος στὴν ἐκφράση
του, στὶς λέξεις του, στὰ σχήματά του λό-
γου, στὶς παρομοιώσεις κτλ. Ἀρκεῖ νὰ εἴ-
ναι πρωτότυπο τὸ πρᾶγμα πού παρουσιάζ-
ει, εἴτε ὡς σκέψη, εἴτε ὡς εἰκόνα ζωῆς.

Κι' αὐτὸ τὸ βλέπουμε προπάντων στοὺς
διηγηματογράφους. Εἶναι πολὺ πρὸ πρω-
τότυποι ἐκεῖνοι πού παρουσιάζουν νέα πράγ-
ματα, παρὰ ἐκεῖνοι πού περιορίζονται σὲ
μιὰ νέα ἐκφράση, σ' ἓνα νέο τρόπο.

Δημήτρε Βαρβιτσιώτη, τὸ γράμμα
σοῦ μὲ συγκίνησε πολὺ. Ναι, θυμῶμαι κα-
λὰ τὴ μητέρα σου, τὴ Λίτσα Πουλᾶκου,
πού ἦταν χρόνια συνδρομητριά μου καὶ δὲν
μὲ ἄφησε παρὰ μιὰ ἐδωμάδα πρὶν παν-
τρεθεῖ, μὲ τὴν ὑπόσχεση, ἂν κάνει παι-
διά, νὰ μοῦ τὰ φέρῃ, ὅπως κι' ἐκείνην μοῦ
τὴν ἔφερε ὁ παππούς σου, παλιός μου κι'
αὐτὸς φίλος. Καὶ νὰ πού ἐκράτησε τὴν
ὑπόσχεσή της καὶ τώρα ἔχω παιδί μου
ἐσένα. Καὶ τί καλὸ παιδί! Σ' εὐχαριστῶ
πολύ καὶ γιὰ τὸ δεύτερο ἐξοπλισμό. Πε-
ριμένω τώρα νὰ ἀρχίσῃ καὶ ψευδώνυμο καὶ
νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Χαίρετίσματα
ἐγκάρδια σ' ὅλη τὴν οἰκογένειαν Διαπλα-
σέων.

Ἀστὴρ τῆς Κερκύρας καὶ Δεκαπεν-
ταετῆ Ὀνειροπόλε, στὶς ἀρχὲς τοῦ Μαΐου
ἔλαβα δύο ποιήματά σας, «Σκλαβιά» τὸ ἓ-
να, «Στοχασμός» τὸ ἄλλο. Τὰ διάβασα
πολλοῦ, κκ' ἀκόμα δὲν ξέρω... τί
πρέπει νὰ τὰ κάμω. Γιατὶ καὶ τὰ δύο εἴ-
ναι ὠραία, καὶ τὰ δύο φανερώουν μιὰ
σκέψη πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὴν παιδική. Κι'
ἡ στιχομυρία τους, κι' ἡ γλώσσα, μαρτυ-
ροῦν ποιητὴ ἀρκετὰ γυμνασμένο. Ἐχω λοι-
πὸν τὴν ὑπόφραση ὅτι δὲν εἶναι δικὰ σας ἔργα,
ἀλλὰ ὅτι τὰντιγράφετε ἀπὸ κάπου καὶ μοῦ
τὰ στείλατε γιατί σὰς ἄρεσαν, χωρὶς νὰ
ἔχετε σὲ τὴν Σελίδα δὲν δημοσιεύονται
παρὰ μόνον πρωτότυπα. Ἄν πάλι ἓνας ἀπὸ
τοὺς δύο σας εἶναι ποιητῆς, κι' ἔκαμε καὶ
τὰ δύο ποιήματα, καὶ χάρις τὸ ἓνα στὸν
ἀδελφὸν σου, νὰ τὸ στείλῃς γιὰ δικό του...
δὲν ξέρω, κι' αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται. Σὰς
παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ γράψετε τί συμ-
βαίνει—ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν—γιὰ νὰ ἐγκρίνω
καὶ νὰ δημοσιεύσω τουλάχιστον τὸ ἓνα.

Ἡ «Ἡβὴ» ἀγόρασε ἀκόμη ἓναν τόμο μου
—τὸν ἔλαβε μάλιστα τὴν ἡμέρα πού τε-
λειώσε τοὺς διαγωνισμοὺς—καὶ τώρα ἔχει
ἄλλους τοὺς τόμους μου ἀπὸ τὸ 1926 καὶ
δὲν χορταίνεται νὰ τοὺς διαβάξῃ καὶ νὰ
τοὺς θαυμάξῃ. Αὐτὰ μοῦ γράφει στ' ὠραῖο
γραμματάκι της πού ἔφερε ἐδῶ ὁ μπαμπάς.
Κρίμα πού δὲν μπόρεσε νάρθῃ μαζί του κι'
ἡ «Ἡβὴ»! Ἀλλὰ εἶχε χρὸς νὰ μείνῃ, νὰ
κάνῃ συντροφιά τῆς μαμμᾶς της πού ἦταν
ἀρρωστή. Παραστικὰ! Ἀλλήν φορὰ...

Δὲν ἀμφισβῶ, Κρητικοπούλα, ὅτι
τὴν ἴδια ἐπιτυχία θὰ ἔχῃς καὶ στὶς πτυ-
χιᾶς τῆς ἀπαγγελίας. Ὡστόσο σὲ συγ-
χαίρω γιὰ τὸν προδιδακτὸν σου στὴν ἀνω-
τέρα τοῦ βιολιῦ. Θὰ ἔλθῃς λοιπὸν στὰς
Ἀθήνας; νὰ σὲ περιμένουμε; Τὰ περισσό-
τερα θεατρικὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου εἴ-
ναι τυπωμένα στοὺς τρεῖς τόμους τοῦ «Θεά-
τρου» του. Ὁ πρῶτος εἶν' ἐξηγητὴς ἡμεῖς.
ἔχουν ὅμως ἀνατυπωθεῖ ἀπ' αὐτὸν χωρι-
στὰ ἢ «Φωτεινὴ Σάντρα» καὶ ἡ «Στέλλα
Βιολάντη». Ἐπίσης ὑπάρχουν χωριστὰ
«Φοιτηταί», «Δὲν εἶμ' ἐγὼ» καὶ «Τὸ μυ-
στικὸ τῆς κοντέσσης Βαλδραϊνάς». Στὴ
«Νέα Ἑστία» ἔχουν δημοσιευθῇ «Ἀνθρώ-
πινο» καὶ «Ἀνιέζα». Ναι, ἡ δ. Κάκια Ξε-
νοπούλου, πού ἐκθέτει ἔργα της στὴν «Ἐκ-
θεσὴ τῶν Νέων», εἶναι κόρη του καὶ μνη-
στὴ τοῦ κ. Πέτρου Χάρη.

Περιμένω λοιπὸν τ' Ἀποτελέσματα,
Θεοτέρη. Ἄ, ναι, Διαπλασέων καὶ
καλὴ μαθήτρια εἶναι τὰ δύο ἄκρα ἀντίθε-
τα... Τὸ ἐρχόμενο γράμμα σοῦ θὰ εἶναι
βέβαια ἀπὸ τὴ Γλυφάδα, ὅπου θὰ ἔχῃς
ἀρχίσει τὰ μπάνια, τίς βαρκάδες κτλ. Εἴ-
ναι γιὰ ποῖο λόγο δὲν ἔκαμες γυμναστική.
Βέβαια, ἀφοῦ ἔπαθε ρευματισμοὺς δὲν
ἔπρεπε νὰ κουρασθῇς. Πῶς πῆγε ὁ χο-
ρός... τῶν ποντικίων ὅσο ἔλειπαν οἱ γά-
τοι;

Μὴν ἀμφισβῶ, Ντίνε Καλλιβωκά,
νὰ μοῦ φίλε, ὅτι θάγαπῶ καὶ σένα ὅπως
ἀγαπῶ ὅλα μου τὰ παιδιὰ, κι' εἶμαι βέ-
βαια πῶς θὰ τὸ ἀξίζῃς. Πολὺ μ' εὐχαρί-
στησε τὸ πρῶτο σου γραμματάκι. Τώρα
ἔλπιζω νάλαβες καὶ τὰ φυλλάδια μου καὶ
γρήγορα θάγαυ τίς ἐντυπώσεις σου.

Σ' εὐχαριστῶ, Ριρή, πού καὶ πρὶν τε-
λειώσω οἱ διαγωνισμοί, οἰκονόμησες λί-
γον καὶρό γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς δύο λόγια.
Νὰ πού ὅποιος θέλει, τὰ κάνει ὅλα. Τώρα
περιμένω γράμμα σοῦ ἀπὸ τῆς ὁμορφῆς κι' ἡ-
συχο χωριουδάκι ὅπου θὰ περάσῃς τὸ κα-
λοκαίρι. Μὴν ξεχάσεις νὰ μοῦ γράψῃς καὶ
τοὺς βαθμοὺς σου.

Δὲν ἀμφισβῶ, Μέντιουμ, ὅτι θὰ εἴ-
ναι καὶ οὐ ἀνάμεσα σ' αὐτὲς πού θὰ ἐπαί-
νεθον στὴν ἀναγγελία τῶν ἀποτελεσμά-
των. Νὰ ἰδῶ λοιπὸν, θὰ σάφηνουν τὰ
«ἀλήθεια» τοῦ καλοκαιριοῦ νὰ μοῦ γρά-
ψῃς πρὸ συχνά; Αὐτὸ πού μὲ ρωτᾷς,
εἶναι βέβαια ὄνομα κι' ὄχι ψευδώνυμο.

Σὲ συγχαίρω, Ἀκτίς Ἐλπίδος, πού
ἔγραψες ὠραία σ' ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς,
καὶ σ' εὐχαριστῶ πού, μόλις τοὺς τελείω-
σες, κάθησες νὰ μοῦ γράψῃς. Γιὰ τότε-
λέσματα νὰ εἶσαι ἡσυχή. Ναι, στὴν ψυχὴ
τοῦ Γιάννη τοῦ Εἰρηνικοῦ γίνεται πάντα
μιὰ πᾶλη, ἀλλὰ σὸ τέλος τὸ καλὸ νικᾷ.
Μακάρι νὰ εἶχα, πού λές, ἑλληνικά μυθι-
στορήματα νὰ δημοσιεύω πάντα. Μὰ πού
νὰ τὰ βρῶκα; Χρειάζομαι τόσους-πέντε
τὸ χρόνο, ἐνῷ οἱ ἑλληνες συγγραφεῖς εἶναι
λίγοι καὶ μόνον κάπου-κάπου γράφουν
καὶ κανένα παιδικὸ μυθιστόρημα, πού προ-
τιμοῦν—ὅπως ἡ κυρία Δέλλα—νὰ τὸ βγά-
ζουν ἀπευθείας σὲ βιβλία.

Ἡ Σαράτη ἐνίκησε τὴ «γραφοτεμπε-
λιά» της—πῶς σὰς φαίνεται κι' αὐτὴ ἡ
λέξη; δὲν ἐκφράζει ἓνα εἶδος τεμπελιάς
πολὺ συνηθισμένο;—γιὰ νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ
ἓνα ἐξοπλισμό (πού γι' αὐτὸ τὴν εὐχαρι-
στῶ πολύ). Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία μοῦ
γράφει τόσο ὠραία πράγματα! Λυποῦμαι
πὺ δ' ἔχωρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ ποσάσω
παρ' αὐτὲς τίς λίγες γραμμές: «Ἦταν ὁ-
πέρους κι' οἱ Ἐπιστολὲς τοῦ κ. Φαῖδω-
νος γιὰ τὴν πλίστη. Καὶ πόσο χρειάζόν-
ταν, ἀγαπητὴ μου, πόσο! Εἶναι πολὺ
θλιβερὸ ἢ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ

μὲς σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν πέρασε
ἐδωμάδα πού νὰ μὴ μοῦ γράψῃς! Τὸ πι-
στεύω λοιπὸν, γιατί τὸ βλέπω, πῶς «σοῦ
ἔχω γίνει πιά κατὶ τὸ ἀπαραιτήτο, πού,
ἂν σοῦ λείψῃ, σοῦ φαίνεται πῶς κατὶ θάλλ-
λᾷ ἀπ' τὴ ζωὴ σου». Πολὺ εὐχαρίστως
ὁ κ. Ξ. θὰ σοῦ ὑπογράψῃ τὴ «Μαργαρίτα
Στέφα» πού ἀγόρασες ἀπὸ τὴν «Ἐκθεσὴ
τοῦ Βιβλίου. Καὶ γιατί νὰ μὴν «τολμή-
σῃς» νάρθῃς σὸ γράφετό μου;

Γέρο-Δῆμο, αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ
ἐνέκρινε, καὶ τώρα πιά σὺ θὰ μοῦ πῆς τί-
νος ἦταν ἡ προτίμησις. Δὲν κάνουν καθό-
λου καλὰ τὰ παιδιὰ πού τὸ καλοκαίρι
ἀφίνουν κάθε πνευματικὴ ἀσχολία γιὰ τὰ
παιχνίδια. Ἐσὺ τώρα θάσχολεῖσαι καὶ μὲ
μένα, ἀφοῦ μπαίνεις στὴν κίνηση. Ἀλλὰ
δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ διαβάξῃς καὶ βιβλία,
νὰ μὴν ξεχνᾷς ὁλοσδιόλου καὶ τὰ μαθή-
ματα. Τὸ γράμμα σοῦ ὠραιότατο.

Δευκὴ Θεά, ποτὲ δὲν γίνεσαι ἐνοχλη-
τικὴ καὶ γράφῃς μοῦ ὅσο συχνὰ θέλεις. Δὲν
πειράζει πού ἔχασες αὐτὸ τὸ χρόνο. Ἐ-
πρεπε νὰ ξεκουρασθῇς, νὰ σάψουν τὰ
«δέκατα», νὰ δυναμώσῃς. Καὶ νὰ, τώρα,
δυναμωμένη, θὰ ξαναπᾶς στὸ σχολεῖο τὸ
χειμῶνα καὶ γρήγορα θάναρτήσῃς. Ναι,
στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες λογαριάζεται καὶ

Πῶς θὰ περάσετε πρὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε,
—ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κι' ἓνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τίς
400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ
τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα τὸν Τόμο τοῦ
1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931 ἢ τοῦ 1932,
πού ἔχει 620 σελίδες ὁ καθέννας καὶ 25 μυθιστορήματα οἱ τέσσερις
μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου-
λευθῇτε τον καὶ κάμψτε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ
περάσετε ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

τὴ μοναδικὴ του ἐλπίδα, τὸ θεὸ. Περσεύ-
τας ἓνα πρὸ κατὰλληλο γιὰ τὴν θρασὴν του
φῶς, πέφτει σ' ἓνα θανατέρῳ σκοτάδι. Γυ-
ρεῖντας τὴν ἀληθινὰν ἐλπίδα, τὴν πλη-
σιότερη γνώση, πέφτει στὴν πανηγυρικώ-
τερη ἀγωνία. Ὁ καὶμένος ὁ ἀνθρώπος!
τὸν παραβόρει ἡ σοφία του. Δὲν μπορεῖ
νὰ αἰσθάνεται τίποτα πού νὰ μὴν ἔχη πε-
ράσει ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν τῆς ἐλπίδος!

Μ' ἐπεισε, Κυρὰ Φροσύνη, ὅτι εἶχες
δικίον, ὅτι ἦσουν πάντα ἐν τάξει. Ἀλλὰ ἔ-
ρεις τότε τί συμβαίνει; Δὲν μπορεῖ κανεὶς
νὰ συνεργάζῃται στὴ Σελίδα μὲ δύο ψευ-
δώνυμα, γιατί τότε, μοιραῶς, γίνεται...
διπλός. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν, σὸ ἐξῆς,
νὰ συνεργάζῃσαι μ' ἓν ἀπὸ τὰ δύο, ὅποιο
θέλεις. Ἡ σὲ κάθε κομμάτι σου—ἓνα πάν-
τα—νὰ σημειώσῃς καὶ τὰ δύο ψευδώνυμα
ἀλλὰ νὰ μοῦ λὲς μὲ ποῖο ἀπὸ τὰ δύο θέλεις
νὰ δημοσιεύθῃ. Κι' ὅλ' αὐτὰ—πιστεύω νὰ
τὸ ἐννοῇς—γιὰ νὰ μὴν ἀδικοῦνται οἱ ἄλλοι.
Πολὺ ἐνδιαφέροντα ὅλ' αὐτὰ πού μοῦ γρά-
φεις καὶ τὰ ἐδεῖα ὅπου ἔπρεπε. Ἐδῶ θὰ
πῶ μόνον σὸ Νάγκισσο ὅτι σὺ ἄρεσε πολὺ
ἡ αἰλουέτα τοῦ κ. Ξ. πού δημοσιεύθηκε
στὰ «Παναθήναια».

Ἀληθινά, Αἰλ, ἔχεις τὸ ρεκά: Εἶσαι
—δηλαδὴ ἦσουν—στὴν Ὑ' Γυμνασίῳ, εἴ-
χες τόσο δύσκολους διαγωνισμοὺς, κι' ὅ-

τὸ ψευδώνυμο σὰ μιὰ ἢ δύο λέξεις.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι
σοῦ, Δώρα Ν. Βελέντζα. Βέβαια, εἶσαι
μικρὴ ἀκόμα γιὰ νὰ πᾶρῃς ψευδώνυμο καὶ
νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Κάπου-κάπου ὁ-
μως γράφ

κόμη παρατηρῶ μιά ἔλλειψη συνοχής σ' αὐτό τὸ κομμάτι. Ἀλλοιώτικα ἀρχίζει καὶ ἀλλοιώτικα τελειώνει. Νὰ προσέξῃ ἐπίσης ὁ Δ. τὴ γλώσσα του, ἡ ὁποία ἀρχίζει καὶ χαλαρεῖ στὰ τελευταῖα του κομμάτια. Μεταχειρίζεται τώρα καὶ λέξεις τῆς καθαρεύουσας καὶ ἐκφράσεις ἀταίριαστες στὸ ὕφος τοῦ ποῦ ἔχει ἓνα ἰδιαίτερο θέλητρο. Τὸν παραπέμπω στὸ τελευταῖο του δημοσιευμένο κομμάτι. — «Στὸ θάνατο τοῦ Καβάφη» τῆς Δίλ. Καλὸ ὡς ἰδέα ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεση ὑστερεῖ πολὺ. — «Ὁ μικρὸς τραγουδιστὴς» τῆς Μπουέμ. Τρυφερὸ στὴ σκέψη. «Ἀτεχνο γράψιμο» τῆς Βάνδας. Ἐξαιρετικὰ μεγάλη πολυλογία, δυσανάλογη μὲ τὸ θέμα. Πολὺ ἀδύνατο. Ἐκφράσεις τετριμμένες. — «Θερίζει ὁ Χάρος» τοῦ Πλατάνι. Ἐγὼ πεῖ κι' ἄλλη φορά πὼς τὰ ποιήματα αὐτὰ σὲ ἀπομίμηση τῶν δημοτικῶν φαίνονται εὐκόλα ἀλλὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολα. Στὸ μέτρο τοῦ Πλ. τὰ καταφέρνει. Ἀλλὰ στὴ γλώσσα καὶ στὴν τεχνολογία εἶναι ἀκόμη πολὺ πίσω. — «Ἡ τράτα» τῆς Ἰέρειας τοῦ Πόνου. Ἀτεχνο — «Ἀνοϊκτικὴ βροχή» τῆς Βεατρίκης. Ἀρχίζει πολὺ νόστιμα καὶ περιγραφικά, ἀλλ' ὑστερα χαλαρεῖ. Κρῖμα. — «Μιά ἐκδρομὴ στὸ χωριό» τῆς Ζίλδας. Γιά κοριτσάκι ἐνδεκα χρόνων εἶναι πολὺ νόστιμα γραμμένο ἀλλ' ἔχει ἀκόμη δημοσιεύσιμο. Τὰ ποιηματάκια τῆς ἀντικανονικὰ σταλμένα, ἀλλὰ κι' αὐτὰ ἀτεχνα. — «Ἡ γλυκεῖά μας ἐποχή» τῆς «Ὁνειρευμένης Πατρίδας». Πολὺ συνηθισμένο. — «Περὶ λυπὸς ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου...» τῆς Ραγισμένης Λύρας. Ὑποτάθηκε ὅταν εἶχε χάσει πιά τὴν ἐπικαιρότητα τοῦ. Ἀς ξανασταλῇ... τοῦ χρόνου γραμμένο καλύτερα ἀκόμη. — Προσευχὴ στὴν Ἀκρόπολιν τῆς Φιλομήλας. Μετάφραση τῆς περίφημης προσευχῆς τοῦ Renan. Ὡς προσπάθεια εἶναι ἀξιόπαινη, ἀλλὰ δὲν εἶναι δημοσιεύσιμη. Θὰ ἐξακολουθήσω

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἱναγώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνεκείμενα ἰσχύουν ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1933. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγρία καὶ δὲν ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἐμπρὸς Παιδιά, κ. (ΗΕΑ). Ρεαλιστής, ἄ. (ΠΝ). Αἶθρα, ἄ. (ΕΜ). Εἰρηνικός, ἄ. (ΓΞ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἰβάν Πέτροβιτς (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ) Βέδαν (δὲν θυμοῦμαι ὑπάρχουν ἀκόμα κομμάτια παλαιά, ποὺ δὲν τὰνέφερα σὲς ἀπορρίψεις) ἂν εἶναι, θὰ εἶναι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ, ἀπορριπτέα καὶ στὴ θέσῃ του, θὰ πάρῃ σειρά τὸ σημερινό. ἔστειλα) Ρωμὰλεον Πιτοριζκον (ἔλαβα τίς διορθώσεις σου καὶ θὰ τίς σημειώσω) Πονηρὴν Γατίτσαν (ἔστειλα) στὴν ἀρχὴ ὅλα εἶναι δύσκολα ὥστε δὲν πειράζει ἂν οἱ πρῶτες σου ἀπαντήσεις δὲν θὰ εἶναι τέλειες, σιγά-σιγά μαθαίνει κανεὶς) Ἀνθισμένην Γαζιάν (σε συγχαίρω ποὺ προβιβάστηκες μὲ 10' ὁ «Διχουδάκης» τελειώνει ὑστερ' ἀπὸ δεσσερα-πέντε φύλλα: εἶδες τί ὥρατος ποῦ εἶναι ὁ «Κεφαλάρης»; γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σὰς τὸν σύστησα) Ταξιδιώτην (πολὺ καλὸς ἀλλὰ μὴ μόνον θὰ δημοσιεύσω, ἀφοῦ τὸ θέμα εἶναι τὸ ἴδιον) Κεφαλωνιτοπούλαν (πολὺ δικαιολογημένη: οἱ λύσεις δεκτές) Ἡρακλειστοπούλαν (ἔστειλα 2 δεσμ. χαρτὶ λύσεων) Πυρμάχον (ἔστειλα ἐπίσης δύο) Ρεζεντά (ἔστειλα 5 τετραδία) Κόσταν Ν. Χατζηπατέραν κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Ἰουνίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 265ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Σεπτεμβρίου.

355. Δεξιόγραφος

Πετάει, πετάει, τὸ πουλί...
Μὰ μπάμ! σὲ δυὸ τὸ κάνει,
Κι' ἐκεῖ ποῦ ὁ λύτης νόμιζε
Πὼς εἶχε πιά πεθάνει,
Ζωντανέψαν τὰ μέλη του.
Κουνιούνται, τρέχουν τώρα:
Ψάρι τὸ ἓνα, ποταμὸς
Τάλλο σὲ ξένῃ χώρα.

Νέα Ἑλλάς

356. Συλλαβογράφος

Ἀπὸ τὸ πεντάγραμμο
Δυὸ μονάχα κρούω
Κι' ἀπὸ τ' Ἀρχιπέλαγος
Κάποιο νῆσο ἀκούω.
Μπουρλοτιέρης τῆς Ἑρεσσῶ

357. Στοιχειόγραφος

Μι' ἀρχαία ἀποικία,
Τῆς κόβω δυὸ στοιχεῖα
Καί, πιστεψέ με, λύτη,
Αὐτὸ ποῦ τώρα μένει
Τοῦ ἀνθρώπου πόσο εὐφραίνει
Μάτι, ψυχὴ καὶ... μύτη!

Ρασπευτίν

358. Τονόγραφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
Κατοικία εἶμαι ἱερή,
Ἄν τὸν τόνο μου κινήσῃς,
Θὰ μ' ἀφήσῃς μοναχῇ.

Ζήτη τὸ 21

359. Πυραμὶς

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *

Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον, πρῶτες καὶ ἀριθμητικὸν σημεῖον, ὥρα τοῦ ἔτους, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, χώρα τῆς Ἑλλάδος. Καθέτως οἱ σταυροὶ ἀρχαῖος γλύπτης.

Γολιάδ

360. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 2 4 2 5 6 7 8 = Κριτὴς
2 6 2 4 2 8 = Ἀρχ. βασιλεὺς
3 1 2 4 2 = Παιζεται
4 2 3 1 2 8 = Πόλις τῆς Ἰνδικῆς
5 2 6 2 5 = Προφήτης
6 2 7 4 2 = Ἐκκλησιακὸν
7 3 1 2 = Νῆσος
8 7 5 = Πρῶτες
Μῦρον τῆς Ἀνδρου

361-363. Δογοπαίγνια

1. — Ποῖος γάλλος στρατηγὸς δὲν φοβάται τὸ σκοτάδι;
2. — Ποῖον γράμμα φοβάται κι' αὐτὸς ὁ στρατηγός;
3. — Σὲ ποιά χώρα δὲν βλέπεις οὔτε τὴ μύτη σου;

Ἡχὸ τοῦ Μαινάλου

364. Επιγραφή ἐκ Διπλῆς Ἀεροσπηλίδος

* * Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἐκάστης
* * τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων,
* * τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστε-
* * ρίσκων, σχηματίζουν Ἐπιγραφὴν,
* * τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
* * 1, Ὁκεανὸς 2, Μάντις 3, Οὐ-
* * ράνιον σῶμα 4, Ἀμαζών 5, Βα-
* * σίλισσα βαρβάρων 6, Ἄνθος 7, Πό-
* * λις τῆς Ἰαπωνίας.

Παπαρεῦνα

365. Φωνηεντόλιπον

* - χν - τ - ν - κτ
Ἡρακλῆς Παππῆς

366. Γεῖφος

θα Φ Φ
θα Φ Φ
θα Φ Φ
θα Φ Φ
Λυσέχαρτο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 16

179. Σκιάθος (σκιά, θῶς). — 180. Φοῖ-
νιξ (φῖ, νύξ). — 181. Μάννα-Ἄννα. —
182. Χολή-χλόη.
183. ΣΟΥΝΙΟΝ 184-188. Διὰ
ΚΙΜΩΛΟΣ τοῦ Ρ: Πά-
ΚΙ ΚΕ ΡΩΝ ρος, Ρήνος,
ΤΑΜΕΣΙΣ φῶρος, χώρα,
ΣΟΛΩΜΟΣ ἄρτος. — 189.
ΣΙΒΗΡΙΑ ΜΙΑΟΥΛΗΣ
ΑΜΕΡΙΚΗ (Μῆλος, Αἰ-
σχύλος, Ἡσάϊας, σίτος, Θουκυδίδης,
ἀνατολή, Ἀμερικὴ, Αἴγυπτος). — 190.
Διὲν ἀριστεῦν (ε ἐν αρ, εἰς τε βι, ν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον εἰμίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξεις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΓ'—361]

Κ ὁρη τοῦ Αἰγαίου = Κατὴ Κουσίδου.
Πονηρὴ Γατίτσα

[ΔΓ'—362]

Α γράμπελη, Μίχου Μάους, ποῦ εἶναι οἱ
ὑποσχέσεις σας; ἀκόμη νὰ περιμένω;
Γιόλα

[ΔΓ'—363]

Α γαπητὴ Σκανδαλιέρα, τί γίνεσαι;
Πὼς πῆγαν τὰ ἀποτελέσματα; Ὁ-
ρατα;
Μορτάκι

[ΔΓ'—364]

Μ ἐντιουμ, ποιά ἡ Δ/σις τῆς Helm;
Αἶλ, ἡ δική σου; Θεότρελλη

[ΔΓ'—365]

Π ρωτοπαίνοντας στὴν κίνησι τῆς Δια-
πλάσεως, χαίρετ' ὅλους-ες.
Γέρο-Δῆμος

[ΔΓ'—366]

Α γαπητὴ μου Μυρτούλα, στὴ γιορτὴ
σου μύριες ἀληθινὰς εὐχούλες.
Δεβάντα

[ΔΓ'—367]

Ζ ητὼ ἀλληλογραφία μὲ Διαπλάσοπού-
λες. Ἡ διεύθυνσίς μου εἶναι Ἀγνή Ε-
νάκη, Πλατεῖα Ἁγίου Μηνᾶ, Ἡρακλειο-
Κρήτης. Ἡρακλειοτοπούλα

[ΔΓ'—368]

Θ εότρελλη, συγχρητῆρία γιὰ τὴ διά-
κρισι καὶ Μέντιουμ, γιὰ τὸ ἀριστο-
Διλ

[ΔΓ'—369]

Κ ινεξούλα, δυστυχῶς ἀριθμὸς συνεπλ-
ρώθη, Νικήτρια Ἑλλάς, εἰσαι ἡ
κρούλα. Διλ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δη-
λώσουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυν-
σιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας ἀποστελλόντες
καὶ ὁρακμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς
νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα
διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.